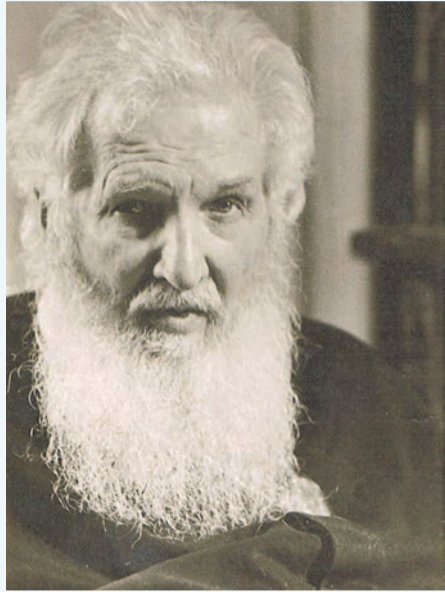

МІСЦА

ЧАСОПИС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХИЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

Слово владики Андрія Сапеляка щодо канонізації митрополита Андрея Шептицького

Митрополит Андрей Шептицький завершив своє трудолюбиве життя 1 листопада 1944 року на вісімдесятому році життя. Він пережив чотири окупації України: російську,

польську, австрійську, російсько-комуністичну. І ніколи не залишав свого стада. Ділив зі своїм народом горе, смуток, страждання, війни й терор, переслідування, приниження. Стояв, як міцна скеля, в обороні свого люду.

Похорон Андрея Шептицького відбувся в неділю, 5 листопада, за участі десятків тисяч вірних з найдальших кутків Галичини. Провадив його новий митрополит Йосиф Сліпий. Прибули єпископи Української Церкви та інших Церков. Тіло митрополита Андрея поховали в крипті при катедральному соборі св. Юрія у Львові, де вже поховані попередні митрополити, – між ними і митрополит Сильвестр Сембратович. На його гробі положили труну зі святим тілом Андрея Шептицького в очікуванні місця в катедрі для положення як святого.

Як тільки у Львові та в єпархії розійшлася звістка про смерть Слуги

Божого Андрея, однозгідно прийшло й визнання його особливих чеснот і святості. До його тлінних останків прибігали всі – і клир, і миряни, – щоб помолитися. Усі християни, без різниці конфесійної приналежності, віддавали поклін його чеснотам.

Папа Пій XII кілька разів згадував Великого Митрополита, кажучи: «Його ім'я залишиться назавжди благословенне у Церкві, його ревність для душ і його світська ревність у збереженні також свого народу...» (А.А. 5. XLIV (1957). – с. 77). «Від дня смерті Слуги Божого донині, – читаємо в артикулах канонізації Андрея Шептицького, – ця слава святості все більше шириться сама собою, і ніхто не робив нічого штучного, щоб її побільшити».

Однак треба ствердити, що відколи труну з мощами митрополита занесено до підземелля св. Юрія і поміщено з іншими митрополитами, то погіршився доступ до тіла

Андрея Шептицького. Мимо того, що вже півстоліття тому Церква розпочала процес канонізації. Приходить конечність нової духовної зустрічі вірних з тілом митрополита. Тому труну з його мощами потрібно помістити у храмі св. Юрія, а не у підземельній крипті. Це буде нове чудо Андрея Шептицького: розпочнуться прощі до його мощів не тільки з усієї України, але й з інших країн світу, досягнеться єдність усієї Української Церкви.

Десять настанов владики Венедикта на Різдвяний піст

1. Для Церкви існують дві найбільші події в житті Ісуса Христа: Його Воскресіння, через яке Він нам подарував життя вічне, і Його народження, тобто вочленення Сина Божого. Подібно, як християни готуються до Великодня, щоб гідно зустріти це свято, так само вони повинні усвідомлено зустріти й Різдво.

2. Спонтанність – це добре, але тоді, коли вона побудована на доброму приготуванні. Тому Церква заповідає час Різдвяного посту

для доброго приготування й усвідомленого переживання Різдва Господа нашого Ісуса Христа.

3. В давнину церковна традиція підкреслювала, що під час Різдвяного посту не вживається м'ясо, а риба вживається в неділю. Якщо хтось може цього дотримуватися і сьогодні – це похвально. Якщо ж ні, то рекомендовано не вживати м'яса в середу і п'ятницю.

4. Люди, які перебувають в надзвичайних обставинах, від яких

вони залежні і не можуть обирати їжу, – звільнені від посту.

5. Я не люблю їсти м'яса, тому піст для мене є легким. Тому мені слід було б від чогось іншого відмовитися (вживання солодощів, перегляду телевізійних передач тощо).

6. Ми часто залежні від багатьох речей, тому цей час посту – період виявляти свої залежності. Ідеться не лише про алко- чи наркозалежних: тепер вже є й «інтернетозалежність». Під час цього періоду

ми повинні визволитися від своїх залежностей. Бо лише так ми можемо гідно зустріти народження Христа.

7. Я б радив, щоб кожен із нас в загальному був обережним із вживанням алкоголю. Є люди, які під час посту відмовляються від цього.

8. Питання полягає не у строгості посту, бо він полягає не лише у вживанні або невживанні чогось. Піст – це насамперед духовне приготування.

9. Потрібно починати

з малого, бо ніхто не народжується святим чи грішним. Такими стають. Тому, коли мова йде про піст, потрібно подумати, від чого ми можемо легко і реально відмовитися. Таким

чином крок за кроком цю свободу ми зможемо відвоювати.

10. Піст, відверто кажучи, не потрібен Богу. Він потрібен нам, щоби ставати вільними і своїми бідними.

Священик-екзорцист – про демонів, відьом та одержимих

– Ми всі дивилися фільми про одержимих та екзорцистів, але пояснить, будь ласка, що це за явище.

– По-перше, треба розуміти,

що людина складається з духа і тіла. Довести існування духа важко, але християнська віра стверджує, що він є. Таким чином, коли вірянин починає грішити, то злий дух насамперед впливає на дух людини, нищить її стосунки з Богом та людьми. Але деякі гріхи, найчастіше пов'язані з магією та окультизмом, впливають на людину так, що не тільки порушують її стосунки з Богом, але злий дух починає панувати й над тілом людини. І це ми називаємо одержимістю.

Звісно, те, що показують у

фільмах, – перебільшення; але факт, що паранормальні явища існують, і в разі одержимості відбувається те, чого звичайною логікою не поясниш.

– Що, наприклад?

– Наприклад, це може бути міцний запах сірки. Логіка не підкаже, чому ти за людину молишся, все нормально, – і раптом починає смердіти сіркою. Або, наприклад, у людини міняються зіниці. Я бачив таке, коли в людини були звичайні круглі зіниці – і раптом видувались, як у kota. Або жінка починає говорити чоловічим

У Білорусі є кілька священиків-екзорцистів. Один із них – настоятель храму св. Йосифа в Орші о. Олександр Жерносек, який виконує служіння екзорциста Вітебської дієцезії.

голосом, розповідає те, чого навіть теоретично знати не може, або говорить незнайомою їй мовою. Не можна сказати, що в мене такий уже великий досвід у цій ділянці, але я стикався вже з різними явищами.

Звісно, не все так просто. Треба бачити відмінність між одержимістю і психіатричним захворюванням, бо частина людей все ж таки не одержимі, а хворі. Інколи людина падає не землю і

кричить: «Я – сатана!» – і це страшно, але ще нічого не говорить про одержимість.

(Далі – на 9-й сторінці)

• ГРУДЕНЬ •
2016 РОКУ БОЖОГО
• ЧИСЛО •
128 / 10

Слово Митрополита Львівського у празник Собору святого Архистратига Михаїла та інших безплотних сил

Доброчесні отці, достойні сестри і брати!

З великою радістю та приємністю вітаю всіх у цьому храмі, який посвячений великому небесному святому – архангелю Михаїлу!

Про архистратига Михаїла згадував апостол Юда: «І тоді, як сам архангел Михаїл, змагаючись із дияволом і сперечаючись із ним про тіло Мойсея, не наважився винести зневажливого суду, а сказав: Нехай тебе Господь судить...» (Юда 1, 9). Ніколи нікого не судімо! Це – правда, що ми не можемо бачити ангелів, бо вони – духи, які виконують волю Бога. Святий навчає: «У безтілесних сил немає ні зниць, ні очей, ні брів; але що у нас бачення, то у них знання... І коли чуєш про серафимів, що вони закривали очі і відвертали погляд... віруй, що через це пророк вказує на їхнє знання» (св. Іван Золотоустий, «Проти аномії IV», п. 3). Господь покликав їх до життя, створив ангелів, як навчає Учитель Церкви: «... перше, ніж ангели та інші сили небесні отримали буття, існував Бог, що не має початку свого буття. Як Суть ніколи не маючий у нічому потреби (бо таке Божество), він створив ангелів, архангелів та інші безтілесні істоти; створив єдино по Своїй любові, а не з іншої причини» (св. Іван Золотоустий, «До Стагирія подвижника I», п. 2).

Часом ангели прибирали вигляд людини, стоячи із крилами та мечем у руках. Коли перші родичі, Адам та його дружина Єва, не послушали Бога у раю, Святе Писання згадує: «І вигнав Він Адама й поставив від сходу до Едемського саду херувима з полум'яним миготливим мечем, щоб стерегти дорогу до дерева життя» (Бут. 3,24). Отож, Господь послужився ангелом, який охороняв рай, щоб людина часом не наважилася проникнути до нього.

Ангелів зображують з крилами, щоб показати їхню готовість та швидкість виконати волю Небесного Отця. Бог любить людей, тому надає їм духовних невидимих сторожів, що ними є ангели, які оберігають людей від різних нещастя. Коли Товія мав одружитися, то «вийшов Товія шукати чоловіка, який міг би піти з ним у Мідію і який знав би туди дорогу. Вийшов він і знайшов ангела Рафаїла, що стояв перед ним, але він не знав, що це ангел Божий» (Тов. 5, 4). Після певних стверджень ангел став другом і проводирем Товії у дорозі до Мідії, провадив його та беріг перед усякими негараздами. Усе відбулося добре. Ангел настановляв Товію, а той виконував усе згідно з велінням Рафаїла, Божого посланця, що назвав себе Азарія. Прибули у Мідію, знайшли дівчину Сару. Рагуел та Една, батьки Сари в Екбатані, радо віддали її Товії за дружину.

Після звершеного весілля Товія з дружиною повернувся із Мідії додому. Архангел Рафаїл провадив їх назад дорогою додому. Батьки Товії журилися й уже втратили надію на повернення сина, а той прибув не сам, а з дружиною, багатьма слугами та отриманим багатством.

Коли Азарії, ангелові Рафаїлу, хотіли щедро заплатити за послугу, той узяв на бік Товіта і його сина Товію, зробив їм настанову і сказав, що він – ангел; ті «збентежились обидва й упали ниць на землю, настрахані» (див. Тов. 12, 16). Ангел закликав їх, щоб не боялися, а лише прославляли Бога.

Цей Божий посланець, між іншим, дав глибокі настанови, які написані у книзі. Ангел так говорив: «Молитва з постом – річ добра, однак милостиня зо справедливістю – ліпші, ніж багатство з кривдою. Ліпше творити милостиню, ніж нагромаджувати золото» (Тов. 12, 8). Це – слова небесного ангела, що заохочує аж до кінця віку чинити добро, яке не минає.

Ангели відіграють велике значення у житті люд-

(Далі – у колонці на 3 стор.)

З нагоди 15-ї річниці від заснування львівської парафії Введення в храм Пресвятої Богородиці до її вірних з пастирським візитом прибув Високопреосвящений владика Ігор, Архiepіскоп і Митрополит Львівський.

Зі щирими привітаннями та проханням про архи-

Семінаристи відвідали Митрополіччі палати і могилу о. Ісидора Дольницького

Доброю традицією семінарійного «Братства» стали відвідини напередодні святкування празника Введення в храм Пресвятої Богородиці Митрополіччих палат, комплексу Собору святого Юра та молитва на могилі о. Ісидора Дольницького. Так і цьогоріч, у перший день грудня, братчики прибули до Митрополіччих палат, де їх зустрів Високопреосвящений владика Ігор, Архiepіскоп і Митрополит Львівський. По завершенні молебних стихир архиерей звернувся до семінаристів із повчальним словом, закінчивши його архиерейським благословенням, та подарував пам'ятні іконки Теревовлянської Божої Матері.

Після відвідин Митрополіччих палат спільнота подалася до криниці собору, де помолилася на могилі

Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архiepархії, відвідав м. Пустомити для планової зустрічі з духовенством Пустомитівського протопресвітерату.

На початку свого візиту до м. Пустомити, архиерей мав зустріч із представниками державної районної влади, в часі якої ознайомився із релігійною ситуацією у районі та місті, а також обговорив питання проведення ювілейних заходів, присвячених вшануванню світлої пам'яті архiepіскопа Львівського Володимира (Стернюка), який

У Львові святкували військові капелани

Першої неділі грудня, у День Збройних сил України, Гарнізонний храм свв. апостолів Петра і Павла відзначив п'яту річницю з дня відкриття. З цієї нагоди було звершено урочисту Божественну Літургію, яку очолив о. Степан Сус – настоятель Гарнізонного храму та голова Центру військового капеланства Львівської архiepархії УГКЦ. Разом із настоятелем спільно молилися запрошені священнослужителі, душпастирі храму та військові капелани.

Військову молитовну громаду, очолювану начальником Академії Сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного генерал-лейтенантом Петром Ткачуком, представляли офіцерський склад військового навчального закладу та курсанти. У святкуваннях, приурочених до річниці

Пастирський візит Митрополита Ігоря до Сихова

срейське благословення зустрічала Митрополита Ігоря парафіяльна спільнота з адміністратором о. Любомиром Ортинським та запрошеними священниками.

По завершенні Архиерейської Божественної Літургії, яку звершив Митрополит, лунали привітання. Архиерей привітав парохіян з нагоди 15-річчя заснування парафії, а також адміністратора парафії о. Любомира Ортинського – з нагоди 25-ліття священства.

Відтак архиерей освятив воду, якою щедро окропив вірян, а також принесені сакральні речі. Останнім акордом візиту владики стало окроплення освяченою водою будови парафіяльної катехитичної школи.

Праведного Митрополита Андрея та ісповідника віри Патріарха Йосифа.

Далі шлях братчиків проліг на Личаківське кладовище, де при могилі отця Ісидора Дольницького, засновника семінарійного «Братства Введення в храм Пресвятої Богородиці», спільно помоглися панахиду, яку очолив о. Михайло Лесів. По її завершенні прочани зробили спільне фото.

За матеріалами Медіа-центру ЛДС

Владика Володимир зустрівся із духовенством Пустомитівського протопресвітерату

є уродженцем Пустомит.

Зустріч із духовенством відбулася при храмі Успення Пресвятої Богородиці м. Пустомити. Тут було представлено о. Юрія Чудяка як виконавця обов'язків протопресвітера Пустомитівського. Відтак кожен присутній священник представив стан справ у парафії, де він душпастирює. На завершення владика Володимир подякував духовенству за зустріч і пригадав, що у майбутньому візитації будуть проходити по чергову у різних парафіях.

Також у часі відвідин м. Пустомити єпископ відвідав новозбудований храм свв. Косми і Дам'яна.

Зазначимо, що ця зустріч є вже другою із числа запланованих зустрічей-ознайомлень владики Володимира із духовенством протопресвітератів Львівської архiepархії.

відкриття храму та дня Збройних сил України, також взяли участь військовослужбовці Львівського гарнізону, представники місцевої влади та парафіяни храму.

Після урочистого богослужіння о. Степан привітав військових зі святом, а відтак молільники вшанували пам'ять полеглих захисників України пісню «Пливе кача».

Капеланство.info

Голодомор. Пам'ятаємо, бо нам не байдуже!

представники всіх християнських конфесій міста. Делегацію Української Греко-Католицької Церкви очолив єпископ-помічник Львівської архієпархії Преосвященний Володимир (Груца).

У своєму слові Владика Володимир, зокрема, сказав: «Молячись за ці жертви, хочемо просити їх покрову перед престолом Всевишнього – ви, що віддали невинно свої життя такого далекого, а водночас такого близького часу, будьте Ангелами, заступниками не тільки для тих, хто потребує насущного хліба, а також для тих, хто потребує любові, уваги, тепла. Будьте нашими Ангелами, нашими заступниками і покровителями, а ми в Бога просимо для вас вічної пам'яті».

Львівська міська рада

У Львові вшанували пам'ять жертв Голодоморів, що тричі за останнє століття прокотилися Україною. На площі навпроти пам'ятника Тарасові Шевченку духовенство міста, а також представники місцевої влади, при чималій кількості вірних спільно помолились екуменічну панахиду. У молитві взяли участь

Нічні чужання у храмі Всіх святих українського народу

У храмі Всіх святих українського народу, що у Львові на вул. С.Петлюри, відбулися нічні молодіжні чужання під назвою «Стирай межі». Їх супроводжували парох храму о. Володимир Ольшанецький та духівник «Марійської дружини» о. Миколай Білецький. Також участь у чужаннях брав о. Володимир Дмитрів.

Усі присутні мали нагоду приступити до Таїнства Покаяння. Учасники чужань разом із духівниками роздумували над цікавими моральними темами; відтак порушені теми обговорювали і над ними дискутували. Усі, хто побував на чужаннях, мали чудову нагоду до спільної молитви та співу, а

також перегляду фільмів «Цирк метеликів» та «Присвячений».

Захід організували сотрудники храму, семінаристи Львівської духовної семінарії Юрій Кіндрацький і Назар Литвин та спільнота «Марійська дружина» при храмі Всіх святих українського народу.

Музею народної архітектури та побуту у Львові присвоїли ім'я Климентія Шептицького

до Закону України «Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців».

Нагадаємо, що у 1927 році митрополит Андрей Шептицький заснував у Львові Свято-Іванівську лавру Студійського уставу УГКЦ. Засновуючи її, митрополит бажав, щоб лавра стала місцем, у якому українська молодь виховувалася б у християнських цінностях. Завдяки брату Андрея Шептицького, о. Климентію, на територію лаври перенесли старовинну церкву, яка після її переосвячення 1931 року стала головним храмом та першим об'єктом Музею народної архітектури та побуту у Львові.

Андрея Шептицького у процесах розвитку українського суспільства як в останні півтора століття, так і в сучасності.

Із доповідями виступили Петро Шкраб'юк, Григорій Брунець, Зенон Боровець, Ігор Калинець, Ореслава Хомик, Валерій Калинюк та Ірена Бачинська-Чабан.

(Закінчення, початок на 2 сторінці)

ського роду. Вони – приятелі й охоронці людини!

Захоплююча історія описана у книзі Хронік про асирійського царя Санхериба, який бажав захопити Єрусалим. Він зневажав правдивого Бога та насміхався з віри юдеїв, залякуючи їх. Тоді «цар Єзекія і пророк Ісаїя, син Амоса, помолилися з того приводу й візвали до неба...» (2 Хр. 32, 20). І сталося так, що «Господь послав ангела, що вигубив усіх хоробрих вояків, начальників і князів у війську асирійського царя, тож цей повернувся засоромлений у свій край...» (2 Хр. 32, 21). Подивляємо силу одного ангела, що увійшов до військових, вигублюючи їх, і це призвело до поразки асирійців. Не гинули лише воїни юдейського народу, а ворожі провідники й хоробрі їхні вояки падали жертвами від ангела, який боронив невинний люд.

Сила ангела надзвичайно велика й успішна – він один може положити тисячі військових, умертвляючи їх, вчиняючи нездатними до ведення боротьби. Пророк Ісаїя пише: «Тієї ж ночі вийшов ангел Господній та й убив в асирійському таборі 185.000 чоловік. І як повставали вранці, аж ось самі мертві тіла» (Іс. 37, 36).

Надзвичайно важливо довіряти Богові, звертатися до Цього, просити Його ангелів, щоб заступалися за наш народ в часі теперішньої війни, яку нам нав'язує ворог. Не бажано, щоб ангел вбивав ворогів, а просимо, щоб він злякав та прогнав їх усіх додому. Подібно молився Юда Макавей: «Тож і тепер, Владико небес, пошли перед нами доброго ангела на страх і жах нашим ворогам» (2 Мак. 15, 23).

Коли ізраїльтяни виходили з Єгипту, «Господь же йшов перед ними вдень хмаровим стовпом, щоб провіджати їх у дорозі, а вночі вогненним стовпом, щоб їм присвічувати; так що вони могли йти і вдень і вночі» (Вих. 13, 21). Деякі вчені Церкви вбачають, що цим стовпом із хмари та вогню був архангел Михаїл.

У книзі Царів розповідається про історію з пророком Іллею: «Та ангел Господній прийшов удруге, торкнув його й сказав: «Уставай та їж, бо далека тобі дорога». Встав він, з'їв, написав і, підкріпившись тією їжею, йшов сорок день і сорок ночей аж до Божої Хорив-гори» (1 Цар. 19, 7-8).

Господь послуговується ангелами, бо вони – Його слуги, Його створіння. Коли Сараї, дружина Аврама, утискала свою слугиню Агар, і ця втікала від неї, «зустрів її ангел Господній... і сказав: Агаре, рабине Сараї: звідкіля йдеш? Куди прямуєш? Вона ж відповіла: Від Сараї, моєї господині, втікаю. Тоді ангел Господній сказав до неї: Вернися до твоєї господині й покорися під її руку» (Бут. 16, 7-9).

Святе Писання Старого й Нового Завіту часто згадує про ангелів, якими послуговувався Господь. Святий апостол Петро, кинутий у в'язницю, не був опущеним, бо до нього прийшов небесний посланець: «... ангел Господній, ... вдаривши Петра по боці, збудив його... ланцюги впали з рук у нього. ... сказав до нього... йди за мною... Минули вони першу варту і другу... Вийшли вони та пройшли одну вулицю, й ангел нараз відступив від нього. Тоді Петро, опритомнівши, мовив... Господь послав ангела свого і вирвав мене з руки Ірода й від усього, чого очікував юдейський народ» (Ді. 12, 7-11).

Сам Ісус Христос оповістив: «Як же прийде Син Чоловічий у Своїй славі, й ангели всі з Ним, тоді він сяде на престолі Своєї слави» (Мт. 25, 31).

Велика роль ангелів у житті кожної людини, бо Господь зі Своєї доброти усім дарує ангела, щоби стеріг людей.

Молимося до свого ангела-хоронителя, щоб беріг нас на усіх дорогах життя.

Сьогодні – третя річниця Революції гідності та дванадцята річниця Помаранчевої, що пов'язане з 21-м листопада – святкуванням свята святого архангела Михаїла. А цей архангел – покровитель Києва. Молимося до небесного ангела Михаїла, щоб відвернув від нашого краю війну, щоб у наших душах запанував мир, лад та спокій. Святий архистратиге Михаїле, вимоли миру та спокою нашому народові!

† Ігор,

Митрополит Львівський УГКЦ

21 листопада 2016 р. Б., храм святого Архистратига Михаїла, с. Зашків

У перший день грудня на сесії Львівської міськради депутати присвоїли Музею народної архітектури та побуту у Львові ім'я Климентія Шептицького. За відповідну ухвалу проголосували 52 міські обранці.

Тепер Музей народної архітектури та побуту у Львові повинен забезпечити внесення відповідних змін до установчих документів та провести державну реєстрацію цих змін відповідно

Андрей Шептицький поєднав Львів і Дніпро

Сучасні засоби зв'язку дають змогу унікально скоротити простір і зблизити людей. Як приклад – відео-конференція на тему «Андрей Шептицький – це Україна: будівничий, князь, лідер!», у якій взяли участь освітяни та громадські діячі міст Львова і Дніпра. Ця відео-конференція стала доброю нагодою показати нашим країнам із Лівобережжя велич Митрополита Андрея, як лідера і провідника усіх українців, незалежно від їх конфесійної приналежності.

Організаторами конференції з боку Львова були Національний університет «Львівська Політехніка», Громадська рада «Святий Юр» та Центр національного виховання ім. Андрея Шептицького, з боку Дніпра – Дніпровський обласний інститут післядипломної освіти. В представлених доповідях було наголошено на особливій ролі Митрополита

СОЛІДНА ВІДЗНАКА ДЛЯ ВІЦЕ-РЕКТОРА УКУ

Спеціаліст з історії України та польсько-українських взаємин Богуміла Бердиховська та український публіцист, громадський діяч, член-засновник Української Гельсінської групи, віце-ректор Українського католицького університету у Львові Мирослав Маринович отримали нагороду ім. Єжи Ґедройця.

Цю нагороду було засновано у першу річницю смерті Єжи Ґедройця редакцією щоденного часопису «Rzeczpospolita». Її вручають за дослідження спадщини культового паризького часопису «Kultura», який заснував і був його головним редактором цей громадський діяч польської еміграції і публіцист. Важливим є те, що Є.Ґедройць був активним прихильником польсько-української співпраці, супротивником взаємних територіальних та інших претензій між нашими народами.

За матеріалами РІСУ

«СКОРБОТНИЙ АНГЕЛ» СТАВ СВІДКОМ
ЕКУМЕНІЧНОЇ МОЛИТВИ

В останню суботу листопада парафіяни міста Южноукраїнська, що на Миколаївщині, запалили свічки біля пам'ятного знаку «Скорботний Ангел». Цим вони заманіфестували молитовне єднання з усіма свідомими українцями, які пам'ятають про людей, що загинули під час жакливого Голодомору, що випав на долю українського народу.

Належить наголосити, що цей молитовний захід був екуменічним, адже спільну молитву творили вірні як Греко-Католицької, так і Римо-Католицької Церков. Поминальну панахиду за жертвами Голодоморів і Геноциду українського народу очолили настоятель храму Всіх святих українського народу (УГКЦ) о. Ігор Ворона та настоятель костелу св. Антонія з Падуї (РКЦ) о. Кароль Карвовскі. До спільної молитви долучилися також сестри згромадження св. Йосифа та волонтери товариства «Мирне небо».

У НОВОСТВОРЕНИХ ПАРАФІЯХ КІЄВА
ПОБУВАЛИ ЄПІСКОПИ З-ЗА ОКЕАНУ

Два єпископи з Америки в рамках візиту до України та загальної зустрічі координаторів програми «Жива парафія – місце зустрічі з живим Христом» побували на двох новостворених парафіях УГКЦ у Києві.

Так, до парафії Пресвятої Трійці УГКЦ на Оболоні прибув владика Богдан (Данило), єпарх Пармський УГКЦ у Сполучених Штатах Америки, а до парафії свв. Бориса і Гліба УГКЦ на Позняках здійснив візит владика Кен (Новаківський), єпарх Нью-Вестмінстерський УГКЦ в Канаді. Владика очолили там Архиєрейські Божественні Літургії, а також виголосили проповіді. Після молитов вірні мали нагоду особисто поспілкуватися з владиками, а єпископи поділилися напрацюваннями щодо втілення в життя стратегії «Жива парафія».

Прес-служба Київської архієпархії

У СВ. ЙОСАФАТА ПРОСИЛИ ДОПОМОГИ
В ЄДНОСТІ ЦЕРКВИ І НАРОДУ

З нагоди храмового празника святого Йосафата у місті Червонограді звершено Архиєрейську Божественну Літургію в наміренні єдності Церкви та українського народу. Головним служителем став Преосвященний Михаїл (Колтун), єпарх Сокальсько-Жовківський.

З особливим акцентом архипастир зазначив: «Сьогодні ми святкуємо День єдності, за яку поклав своє життя св. Йосафат. Ми маємо консолідовано, настійливо та тривало довірятися Богові, щоби Господь відвернув від нас ворожу силу, щоби справедливість заіснувала в народі, щоби гріх корупції ми могли вижити з себе та покаятися. Потрібно жити тим, що сприяє нашій єдності та консолідації».

На звершення богослужіння отець Михайло Нискогуз, настоятель парафії, сказав подячне слово на адресу архиєрея і склав подяку усім, хто спричиняється до розбудови парафії св. Йосафата у Червонограді.

Прес-служба єпархії

Перебуваючи з візитом у Дніпрі, Патріарх Святослав відвідав поранених воїнів АТО, які перебувають в обласній клінічній лікарні імені І.Мечникова. Першоєрарх УГКЦ подякував волонтерам, медикам, воїнам, громадським діячам за їхню жертвовну працю та вручив їм Відзнаки блаженного священномученика Омеляна Ковча. «Ми прибули сюди, до цієї відомої лікарні, бо тут особливе місце і простір, де ви служите і рятуєте

У музей Голокосту
Патріарх Святослав
приїде ще

Під час нещодавнього візиту до Дніпра Блаженний Святослав відвідав Музей «Пам'ять єврейського народу та Голокосту в Україні», що розміщується у центрі «Менора».

Глава УГКЦ разом з представниками Комітету зі вшанування пам'яті блаженного священномученика Омеляна Ковча зупинився на експозиції, присвяченій подвигу Праведників світу. Зокрема, в ній виставлено матеріали про блаженного Климентія Шептицького – молодшого брата митрополита Андрея Шептицького. Особливе місце в Музеї відведене матеріалам щодо подвигу самого митрополита Андрея.

Окремий розділ експозиції Музею також присвячений блаженному священномученику Омеляну Ковчу. Отець відомий тим, що за часів Голокосту став душпастирем в'язнів концтабору «Майданек», куди потрапив за допомогу євреям.

У храмі святого Мартина, що в м. Євпаторія (Крим), урочисто завершили Ювілейний рік Божого милосердя, що його проголосив Папа Франциск. З благословення Преосвященного Михайла (Бубнія), адміністратора Кримського, молебний чин завершення року Божого милосердя в Кримському екзархаті здійснив декан Кримський, місіонер Божого милосердя протоієрей Богдан Костецький.

«Ми сьогодні урочисто разом із Церквою завершуємо Рік Божого милосердя – святий рік, який в усьому світі проголосив Папа Франциск. Рік Божо-

Віднова духу в м. Керч

У храмі свв. Володимира і Ольги м. Керч, що у Криму, з благословення адміністратора Кримського екзархату Кир Михаїла (Бубнія) та на прохання місцевої громади вірних, відбулася віднова духу, яку провадив декан Кримський, місіонер Божого милосердя, настоятель Свято-Покровського храму м. Євпаторії протоієрей Богдан Костецький.

Основною темою роздумів було практичне милосердя в родині. Отець Богдан чітко і змістовно розкрив такі прості, але чомусь

часто не практиковані істини життя. Користуючись нагодою, що священник є місіонером милосердя, вірні отримали в цей день прощення усіх гріхів, за яким у рядовий рік потрібно звертатися до правлячого єпископа чи Апостольської столиці.

На завершення реколекційного дня місіонер Божого милосердя уділив усім ієрейське благословення.

Спілкування з отцем-деканом продовжилось у церковній світлиці. Священик ознайомив вірян з останніми декретами та розпо-

Патріарх Святослав
відзначив кращих

життя наших героїв, бачите кров, страждання, сльози», – акцентував Блаженніший.

Він також розповів бійцям про блаженного Омеляна Ковча та зазначив, що цей святий є гідним прикладом для наслідування.

«Сьогодні ми прагнемо вручити цьогорічним лауреатам нагороду імені священика нашої Церкви, якого ми можемо назвати «боговидцем». Він був звичайним греко-католицьким священиком в Перемишлянах. Мав багато дітей і добре розумів, що означає виховати добрих людей. Та коли розпочалася війна, Бог поставив перед ним нові душпастирські завдання. У часи Голокосту, коли він бачив, як його сусідів та знайомих ведуть на смерть, він почав робити все, аби рятувати синів і дочок єврейського народу. За це загинув у концтаборі в Майданеку», – розповів Глава УГКЦ.

Департамент інформації УГКЦ

Крім того, у музеї зберігається й оригінальна Відзнака блаженного священномученика Омеляна Ковча, яку отримав Аарон Вайс – видатний історик та науковий радник Центру вивчення історії Голокосту «Ткума». У 2010 році він був одним із перших лауреатів і передав відзнаку на зберігання до музею.

Прощаючись, Патріарх Святослав зауважив: «У мене виникло багато запитань і є потреба приїхати сюди ще раз та поговорити детальніше».

За матеріалами РІСУ

У Кримському
екзархаті завершили
Ювілейний рік

го милосердя завершується, але не завершується Боже милосердя до кожного з нас до останнього нашого подиху. Дивлячись, як сьогодні люди потребують Божого милосердя, наскільки сьогодні людство зранене, скільки неспокою і війни у світі, ми нашим духовним і життєвим досвідом можемо свідчити іншим, скільки сили Господь дав нам, кримчанам, і як Він перетворював наше безсилля у велику силу духа, і нашу невпевненість – у відвагу витримати до кінця», – підкреслив отець Богдан.

Вартує уваги те, що напередодні цих урочистостей о. Богдан організував кілька реколекційних зустрічей, в часі яких всі віряни приступили до Святих Тайн Покаяння і Євхаристії.

На звершення духовного свята священник уділив усім ієрейське благословення.

Іван ФУТРАК, м. Євпаторія

рядженнями канцелярії екзархату. Також були обговорені питання господарсько-фінансової діяльності парафії в ситуації, що склалася.

Олександр ШВЕДОВ, Крим

У Києві офіційно відкрито приміщення центру Українського католицького університету. Його відкрив та освятив Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав.

У своєму привітальному слові Предстоятель привітав усіх з цією історичною подією в житті нашої Церкви і в житті інтелектуального середовища столиці. «Вітаю київське інтелектуальне серед-

Реколекції на Одещині від священка-редемпториста

Духовна обнова – це час віднови парафіяльного, родинного та особистого життя. Щоб допомогти кожному жити по-християнськи й досягнути вічне спасіння, до парохіян храму святого пророка Іллі, що у місті Чорноморську Одеської області, прибув отець Василь Іванів, ієромонах-редемпторист.

Протягом кількох днів парафіяни мали можливість почути цікаві науки про родинне християнське життя, про обов'язки християнина, про гідність Божих дітей. Також отець провів молитовну зустріч з архибратством Матері Божої Неустанної Помочі. Відповідно, кожен з бажаючих мав нагоду скористатися із духовної розмови з отцем-реколектантом чи висповідатись.

Також біля пам'ятного знаку Жертвам Голодо-

у кінологічному навчальному центрі прикордонної служби, що в м. Великі Мости, відбулася зустріч єпископа-капелана Михаїла (Колтуна) із солдатами строкової служби. Владика супроводжував о. Роман Возняк, капелан цієї військової частини, який періодично проводить подібні зустрічі, що мають на меті ознайомити військовослужбовців зі змістом навчання Церкви.

Звертаючись до солдатів, вихідців із різних областей, архиєрей розповів про роль Церкви, а зокрема священника, у житті військовослужбовця. «Видимий

У столиці відкрито центр УКУ

овище з цією унікальною нагодою мати майданчик спілкування з цією божественною мудрістю, яку сьогодні Церква зберігає і передає тут, у Києві», – сказав Блаженніший Святослав.

«Думаю, – продовжив Патріарх, – в Україні сьогодні нема жодного села, міста, регіону, де б люди не потребували Українського католицького університету. Ми відчуваємо сьогодні, яку відповідальність перед суспільством має Церква, якою колосальною довірою вона користується, який час для проголошення істини, для проголошення і виконання волі про незалежність українського народу ми сьогодні повинні здійснити».

Першоієрарх побажав, щоб Український католицький університет зумів гідно здійснити свою місію у столиці нашої Батьківщини.

мору було відслужено панахиду за душі усопших, які були замордовані штучним голодомором 1932-1933 років. Спільну молитву очолили місцевий парох о. Роман та реколектант о. Василь Іванів.

Парафіяни храму святого пророка Іллі складають сердечні слова подяки о. Василю Іваніву за проведені реколекції, які для них справді стали основою духовної віднови.

Віктор ТОМИН

Єпископ-капелан спілкувався з прикордонниками

знак Божої присутності – це священник. Він представляє Церкву, яка має справу з Богом. Наші капелани впродовж двох років мали 400 ротаций у зоні АТО. Вони є тим символом та знаком Божої присутності. Якщо є священник, то воїни почуваються як в руках Божих – захищені, впевнені та відважні». Відтак єпископ побажав солдатам «вчитися формувати себе так, щоб бути зрілими, добрими та розумними громадянами». Капеланові прикордонників владика поручив і в подальшому навчати солдат про Церкву, її завдання та значення в суспільному житті.

На завершення о. Роман Возняк розповів про внесок УГКЦ у відбудову цієї військової частини та допомогу воїнам в АТО, а також засвідчив факт «чуда Божої опіки», що понад дві тисячі осіб військових, яких проводжали з Великих Мостів, повернулися з АТО живими.

Прес-служба Сокальсько-Жовківської єпархії

У Пармі презентували нові видання про патріарха Йосифа Сліпого

«Свята Софія» представили на парафіяльному форумі електронне видання «Творів» патріарха Йосифа та двотомне видання «Патріарх Йосиф Сліпий і красне письменство».

Щоб зробити цю спадщину доступною для сучасного дослідника, римське товариство «Свята Софія» за підтримки товариства «Свята Софія» у США ініціювало електронне видання «Творів». Окрім цього, до диску ввійшли всі

видання журналу «Богословія», видані в Римі під керівництвом самого патріарха Йосифа. Видання адресоване насамперед богословам, семінаристам, духовенству, науковцям та освітнім середовищам.

Комплекти дисків і двотомника було передано в дар до парафіяльної бібліотеки.

Прес-служба товариства «Свята Софія» у США

РІК БОЖОГО МИЛОСЕРДЯ ЗАВЕРШИЛИ ЧУВАННЯМИ

Щомісячні чужання в Кохавині, що на Жидаївщині, проводяться кожної другої п'ятниці місяця. В листопаді вони були присвячені завершенню Року Божого Милосердя. Особливим гостем цих чужань був о. Василь Іванів, редемпторист, який є одним з місіонерів милосердя (місіонери милосердя – це 1070 священників, призначених безпосередньо Папою на цей рік і наділених повноваженнями прощати гріхи, відпущення яких закріплено за Апостольським Престолом).

Чужання традиційно розпочалися Вечірнею. Відтак парафіяльна молодь з братами провели молитву на вервиці та Хресну дорогу. У виступі молодіжної спільноти «Кохавинські зорі» згадали про річницю заснування Згромадження редемптористів, яку відзначали 9 листопада. З духовним словом до вірних звернулися о. Василь Іванів та ігумен монастиря св. Герарда о. Ігор Стельмах.

Завершилися чужання св. Літургією, яку очолив о. Василь Іванів, та молебним чином на оздоровлення до блаженного Миколая Чарнецького. о. Зміцер ЧАРНЄЛЬ, редемпторист

В БУЕНОС-АЙРЕСІ ВІДБУЛАСЯ ІНТРОНІЗАЦІЯ НОВОГО ЄПАРХА

В катедральному соборі Покрови Пресвятої Богородиці в Буенос-Айресі відбулася інтронізація владика Даниїла (Козлінського) як нового правлячого архиєрея єпархії Покрови Пресвятої Богородиці в Аргентині.

Нагадаємо, що 8 жовтня нинішнього року Святіший Отець Франциск номінував владика Даниїла єпархом вакантної єпархії Покрови Пресвятої Богородиці для українців в Аргентині. Перед своїм призначенням владика Даниїл з 2011 року виконував там своє служіння як Апостольський адміністратор.

Урочистість розпочалася із закриття Ювілейного року Божого милосердя. Архиєрейську Літургію очолив новий єпарх у супроводі Папського нунція, єпископа-емерита Михаїла (Микицея), духовенства та вірних. На інтронізації були присутні міністр юстиції України та Надзвичайний і Повноважний посол України в Аргентині, а також представники товариств і культурно-просвітницьких організацій.

Після завершення Божественної Літургії канцлер єпархії о. Назарій Качак зачитав лист-привітання від Отця та Глави УГКЦ Блаженнішого Святослава. У свою чергу, Преосвященний владика Даниїл подякував усім за чисельну присутність, особливо Папському нунцію та високодостойним гостям.

Прес-служба єпархії Покрови Пресвятої Богородиці в Аргентині

ОСВЯЧЕНО ПАМ'ЯТНИК ЄПІСКОПУ ЙОСИФУ БОЦЯНУ

На Янівському кладовищі у Львові відбулося освячення надгробного пам'ятника єпископу Луцькому Йосифу Боцяну. Владика Йосиф був призначений на Луцьку катедру Слугою Божим праведним Митрополитом Андреем, однак призначення було титулярним, оскільки російський уряд на той час уже зліквідував Луцьку єпархію.

На урочистість, присвячену пам'яті владика, прибули Високопреосвященний Ігор (Возняк), Митрополит Львівський, Кир Йосафат (Говера), екзарх Луцький, представники ректорату та студентів Львівської духовної семінарії Святого Духа, а також чисельне духовенство Луцького екзархату. Тут присутні помолились панахиду, а єпископи звершили освячення пам'ятника.

Після урочистостей всі охочі відвідали катедральний храм Львівської архиєпархії, а відтак паломників з Волині чекала не менш захоплива екскурсія, присвячена Митрополитові Андрею Шептицькому та його братові – архимандриту Климентію – в храмі Блаженного Климентія Шептицького, що по вул. Кривоноса у Львові. Екскурсію провів ієромонах-студит Севаст'ян (Дмитрух), який є завідателем фондів «Студіону» та директором музею.

Нові видання про патріарха Йосифа Сліпого презентували в парафії Покрови Пресвятої Богородиці в Пармі (штат Огайо, США). Працівники Релігійного товариства українців-католиків

Мандруючи Інтернетом

У ЛЬВОВІ ЗАВЕРШИЛИ РІК БОЖОГО МИЛОСЕРДЯ

Ювілейний рік Божого Милосердя, який проголосив Папа Франциск, тривав з 8 грудня 2015 року до 20 листопада 2016 року і дійшов до свого логічного завершення. Важливість цієї величавої акції є надзвичайною, і на цьому в день закриття Святих Дверей Божого Милосердя у Ватиканській базиліці св. Петра говорив Папа Франциск, підкреслюючи, що завжди залишаються навстіж відчиненими істинні двері милосердя, якими є Христове Серце.

Урочистості з нагоди завершення Року Божого Милосердя відбулися і у Львові. Так, в Архикафедральному соборі святого Юра відбулася Мистецька програма на завершення Року Божого Милосердя та 5-річчя відновлення Львівської Митрополії. У ній прозвучали різноманітні твори у виконанні солістів, хору та камерного оркестру Заслуженої академічної капели України «Трембіта» під керівництвом Ірини Куриляк.

Духовне слово програми підготував та промовив о. Павло Дроздяк.

Про завершення Року Божого Милосердя та 5-річчя відновлення Львівської Митрополії вголосив слово і Високопреосвященний владика Ігор, Митрополит Львівський. «Боже милосердя неймовірно безмежне, тому Він радо прощає тим, хто кається за свої провини. Немає такого гріха, якого Бог не міг би простити! Він – любов, Господь – милосердя!» – такий основний наголос Митрополита.

ВИСОКА НАГОРОДА ДЛЯ СВЯЩЕНИКА

Настоятеля Гарнізонного храму св. апп. Петра і Павла, голову Центру військового капеланства Львівської архієпархії о. Степана Суса нагородили почесним нагрудним знаком за заслуги перед Збройними силами України. Ця подія відбулася у Києві під час X Всеукраїнського з'їзду військових капеланів.

Посвідчення, яке засвідчує приналежність нагороду, підписав начальник Генерального штабу, генерал армії України В. Муженко. Написаний на ньому текст засвідчує – «За заслуги перед Збройними силами України».

Редакція нашого часопису щиро вітає о. Степана з високою нагородою і бажає натхнення і ревності у служінні Богові, Церкві і нашому народові.

НОРВЕЗЬКІ АРХЕОЛОГИ ВИЯВИЛИ ХРАМ КОРОЛЯ ВІКІНГІВ

У Норвегії археологи знайшли храм короля вікінгів св. Клемента, пошуки якого тривали кілька століть. Про це розповідається на сайті Норвезького інституту культурної спадщини, який проводив розкопки.

Дослідники виявили в Тронхеймі кам'яний фундамент дерев'яної церкви, в якій з 1031 року, після причислення до лику святих, знаходилося тіло короля Олафа Харалдсона. Король Олаф – найбільш шанований у Норвегії святий, який в роки свого правління боровся з язичництвом. У 1931 році його зарахували до лику святих і перенесли тіло до церкви св. Клемента. Пізніше останки Олафа перевезли до іншого храму.

Вчені шукали церкву св. Климента не одне століття, і археологи вважають, що зараз знайшли саме її. У західній частині фундаменту знаходиться кам'яна прямокутна платформа – ймовірно, там був вівтар.

Як пояснює керівник розкопок Анна Петерсен, «норвезька національна ідентичність багато в чому побудована на поклонінні святому Олафу і звідси вона бере свій початок».

Папа Франциск: Свята Земля належить єврейському народові

У Ватикані відбулася зустріч ізраїльської коаліції з Папою Римським Франциском. Мета зустрічі – вирішення спірних думок з приводу християнських святих місць на Святій Землі.

Природно, що під час зустрічі неможливо було обійти безглузде антиісторичне рішення UNESCO, що розриває багатотисячолітній зв'язок євреїв з Храмовою горою та Західної Стіною. Папа Римський однозначно заявив: «У євреїв є божественна обітниця – Свята Земля, яка, безперечно, нале-

жить єврейському народові, і весь світ повинен поважати цей факт».

У дворі Ватикану, де відбувалася зустріч, були присутні тисячі людей, і вони ясно чули і ці слова, і те, як Папа додав, що Ватикан підтримує Ізраїль і не сприймає спотворення історії.

З промови Папи Франциска: «Жодним чином не можна шкодити Ізраїлеві, не можна приймати жодних рішень, які можуть завдати шкоди єврейській державі [...] У євреїв є обітниця від Всевишнього, що після Виходу [з Єгипту] євреї отримають обіцяну землю. Хто спотворює історію, як це зробили [під час голосування] в UNESCO, той завдає шкоди євреям, а через це – і християнам, оскільки християнство виникло з юдаїзму».

Очільник ізраїльської делегації, депутат кнесету Аюб Кара та інші члени делегації, серед яких був і рабин Ріскін з Єфрату, не могли повірити своїм вухам. На думку депутата, після висловленої Папою думки про антиісторичний вердикт вже неважливо, що говорять в UNESCO.

Висновок світової громадськості – Ізраїль має для Ватикану надзвичайно важливе значення.

Джерело: 7kanal

Папа Франциск і Католикос Арам I обговорили питання єдиної дати святкування Великодня

У Ватикані відбулася зустріч Папи Римського Франциска з вірменським Кілікійським Католикосом Арамом I. Однією з порушених тем стало питання єдиного дня святкування Пасхи.

Повідомляючи про подробиці зустрічі, департамент комунікації та інформації Кілікійського Католикосату (Вірменська Апостольська Церква, центр – у ліванському м. Антіліас) зазначає, що Католикос Арам I наголосив на важливості питання вибору єдиного дня святкування Воскресіння Христового. «Ця дата повинна бути узгоджена і визнана всіма християнськими Церквами як знак єднання Церкви Христа», – зазначив при цьому Арам I. У відповідь Папа Франциск зауважив, що особисто «просуває» це питання і згоден з пропозицією прискорити цей процес.

Під час зустрічі Арам I висловив подяку Папі Франциску за позицію з приводу засудження геноциду вірмен, торкнувшись при цьому ініціативи

понтифіка проведення Меси в пам'ять про жертв геноциду як у самому Ватикані, так і під час візиту Папи до Вірменії. Також були обговорені процеси на Близькому Сході, доля і ситуація з християнами в регіоні. Було підкреслено, що в цьому контексті важливо продовжувати діалог між християнами і мусульманами.

Благовест-інфо

У США продали найдавніші скрижалі

За 850 тис. доларів пішла з молотка на аукціоні в Беверлі-Хіллз древня таблиця з біблійними заповідями. Вона являє собою прямокутний шматок мармуру заввишки 61 см та вагою 50 кг і є найдавнішою з відомих скрижалей із заповідями Старого Завіту, повідомляє видання «Jerusalem Post».

Скрижалі датуються IV-VI століттями і, цілком ймовірно, прикрашали вхід до синагоги. Її виявили в 1913 році під час будівництва залізничної гілки в околицях ізраїльського міста Явне. Спочатку вона зберігалася в одного з робітників, а в 1943 році її придбав археолог, у якого раритет зберігався до його смерті в 2000 році.

Артефакт виставив на торги його останній власник – засновник «Музею Тори» в Брукліні рабин Шауль Дойч

Католики не дали зруйнувати собор

Влада індійського міста Віджаявад (штат Андхра-Прадеш) не змогла здійснити заплановане знесення католицького собору – священики і парафіяни встали стіною перед храмом. Інцидент трапився 1 серпня, коли представники влади і робітники прибули на місце, щоби здійснити часткове знесення храмової споруди, аби таким чином розширити дорогу. Однак на їхньому шляху встали сотні віруючих, яких підтримали представники політичної опозиції. Протестанти висловлювали своє обурення не тільки планами знесення, а й тим фактом, що міська влада не повідомила про свої плани церковну ієрархію.

Католицька громада вимагає, щоб розширена траса пройшла в обхід собору – пам'ятки архітектури середини XIX століття.

За наявними відомостями, бульдозер, який прибув до собору, все ж таки встиг знести стіну комплексу, що примикає до собору. Представники Церкви надіслали скаргу щодо «образи католиків», під якою розуміється пошкодження декількох статуй.

Поліція розігнала демонстрацію й затримала її організаторів, які, втім, невдовзі були відпущені. Біля собору чергують співробітники правоохоронних органів.

З травня поточного року при владі в штаті Андхра-Прадеш зна-

ходиться Національно-демократичний альянс, пов'язаний з правлячою в країні націоналістичною партією «Бхаратія Джаната». Прихильників цієї партії, яку очолює прем'єр-міністр Нарендра Моді, звинувачують в утисках релігійних меншин в різних місцевостях Індії.

Джерело: Благовест-інфо

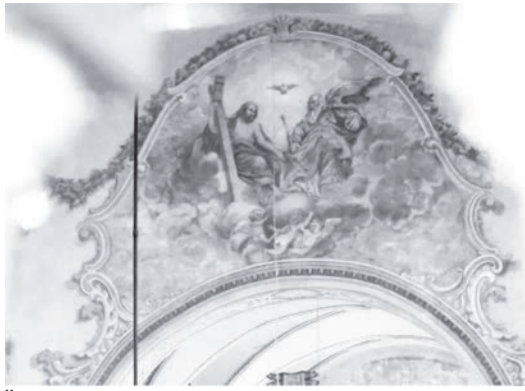
У львівському храмі віднайшли унікальну фреску

У церкві блаженного Климентія Шептицького у Львові відкрили унікальну фреску XVIII століття – пізньобарокове зображення Пресвятої Трійці у пастельних тонах.

У XVII столітті це був монастирський комплекс із костелом монахів-реформатів, які вирізнялись своєю аскетичністю. За твердженням реставраторів, фреску намальовано у XVIII столітті, коли у цьому приміщенні заснували шпиталь сестер милосердя.

У настінній композиції поєднані латинська та візантійська традиції. У такому ж стилі й іконостас XVIII століття.

В радянський час, коли тут була тюрма, фреску замальовали. У 80-х роках комплекс передали школі міліції. Таким чином понад 70 років ніхто не знав, що у храмі зберігається така цінна фреска.

Її почали реставрувати торік і цими днями роботи завершили. Відтепер вона стала мистецькою та духовною окрасою храму блаженного Климентія Шептицького, повідомляє «Радіо Свобода».

Італійський єпископ відмовився від пожертвування мафії

Єпископ італійського міста Локрі Франческо Оліва відмовився від пожертви на ремонт покрівлі храму, оскільки мова йшла про гроші сумнівного походження, ймовірно, пов'язані з ндрангеттою – великим італійським мафіозним угрупованням. «У нашому служінні ми завжди знаходимося в руках у Господа. Він нас супроводжує, і я абсолютно не боюся. Взагалі-то я не зробив нічого особливого, – цитує єпископа Радіо Ватикану. – Ми хочемо пройти такий же шлях у цілій нашій Церкві, приділяючи увагу всьому, що відбувається навколо нас. Пора Церкві показати, що вона не приймає нічого, що може вплинути на неї негативно або завдати шкоди. Наша

сфера діяльності зовсім не схожа на інші; поза нею – проблемна територія, відокремлене місце, і ми знаємо, що там процвітає організована злочинність».

Мафія завжди прагнула зблизитися з духовенством, і єпис-

коп Локрі пояснює це тим, що якщо людині вдається нав'язати мафіозний менталітет, то вивільнитися їй потім дуже важко. Цей феномен «сягає корінням в культуру, що тягнеться з глибини віків». На жаль, він закріпився на цій землі, зокрема, й через соціальне неблагополуччя регіону.

На питання про те, чи не боїться ієрарх переслідувань, той відповів: «Я б не хотів нічого боятися, лише просто хочу сподіватися, що цей крок стане знаком для всіх, нагадуванням, що необхідно уважно ставитися навіть до простої пожертви. Якщо є підозри у її двозначності, то священикові, Церкві слід добре подумати, перш ніж її прийняти».

Вчені відновили зафарбовані древні храмові розписи

Фрески, які вважаються одними з кращих в Європі, покрив фарбою батько Вільяма Шекспіра Джон понад 400 років тому, коли займав посаду пристава у Стратфордї. Фахівці змогли відновити ці церковні розписи, що датуються XVI століттям.

Батько великого письменника діяв відповідно до вказівки короля Генріха VIII, який, будучи протестантом, боровся з католицизмом в Англії. Через цю політику монарха було понищено чимало

пам'ятоків католицької епохи. Історики припускають, що недбале застосування фарби Джоном Шекспіром у храмі свідчить про його внутрішнє небажання знищувати красне мистецтво.

Для роботи над розкриттям католицьких фресок часів Середньовіччя фахівцям виділили велику суму грошей. Вченим вдалося майже повністю відновити первісний вигляд малюнків. На одному з них зображено ангела в небі, а на іншому – диявола.

334 мільйони християн переслідуються за свою віру

Папський фонд «Допомога Церкві в потребі» представив у Мадриді доповідь про свободу віросповідання у світі. Як свідчать результати проведеного дослідження, саме радикальний іслам є «головною загрозою» релігійної свободи, а християнство – релігія, яка переслідується в світі найбільше. Згідно з даними, понад 334 мільйони християн живуть у країнах, де панує переслідування і дискримінація послідовників Христа.

Доповідь про свободу віросповідання у світі охоплює дворічний період – з червня 2014 по червень 2016 року. Її представив директор Папського фонду «Допомога Церкві в потребі» Хав'єр Менендес Росс разом з ієрархом з сирійського міста Хомс архієпископом Хеаном Абда Арбаче.

Насправді, з 196 проаналізованих країн, в 38-ми з них люди піддаються насильству, в 23-х – переслі-

дуються за релігійні погляди, в 15-ти – піддаються дискримінації. «Кожна третя людина у світі живе у країні, де немає свободи віросповідання», – заявив Менендес, зазначивши, що християнство є релігією, яка найбільш переслідується у світі, адже кожен шостий християнин живе в країні, де його віра переслідується.

Він зазначив, що «без релігійної свободи не може існувати справжньої свободи, а інші свободи обмежуються».

За даними asiprensa.com, країни з найбільшим рівнем переслідування, це – Афганістан, Сирія, Північна Корея, Ірак, Нігерія і Сомалі.

У тому, що стосується останніх атак на свободу віросповідання в Іспанії, як ото збездешення місць молитви, крадіжки Святих Дарів, образа релігійних свят, то Менендес зазначив, що ситуація в країні повинна сприйматися в контексті інших націй Європи, оскільки «ці речі відбуваються також і в інших державах».

Було підкреслено першорядне значення свободи віросповідання у світі, оскільки це є фундаментальним правом, закріпленим у 18-й статті «Загальної декларації прав людини».

Джерело: catholic.by

(Продовження теми переслідування християн на 8 і 12 сторінках)

У ГАРНІЗОННОМУ ХРАМІ ВІДКРИЛИ БЛАГОДІЙНУ ВИСТАВКУ

У Гарнізонному храмі свв. ап. Петра і Павла відкрилася благодійна виставка-продаж «Митці – воїнам». Організували експозицію українські художники та ГО «Допоможи фронту». На виставці представлена нова серія ікон на стародавніх ґонтах з дрогобицької церкви св. Юра.

А завдяки літній виставці, що також проводилась у Гарнізонному храмі, вдалося зібрати понад 220 тисяч гривень та передати на передову придбані за них чотири тепловізори. Усю оптику позначили штампом «Не для продажу», аби їх не перепродали. Саме тепловізори продовжують залишатись основною потребою наших військових.

Нагадаємо, що перша подібна благодійна виставка «Молитва Богородиці» була проведена художником Левом Скопом у 2014 році. Відтоді ці колоритні ікони, вписані у подовгастий формат, вже стали впізнаваним брендом благодійних акцій в Україні та за кордоном.

Приємно зауважити, що до цих благодійних виставок долучились і інші чудові художники. Завдяки їх зусиллям ґонти, наповнені неймовірно енергетикою із найвідомішого українського дерев'яного храму, зараз допомагають рятувати життя.

За матеріалами Капеланство.info

У ЄРУСАЛІМИ ІЗРАЇЛЬСЬКІ РАДИКАЛИ ЗДІЙСНИЛИ НАПАД НА ГРОБНИЦЮ БОГОРОДИЦІ

У листопаді члени праворадикальної єврейської організації «Атерет Коханім», яка проголосила своєю метою звільнення Святої Землі від усіх неєврейських елементів, вчинили наліт на гробницю Пресвятої Богородиці в Гетсиманському саду в Єрусалимі. Екстремісти зруйнували покрівлю та знищили огорожу двору метоха, розташованого при гробниці Божої Матері, прямо навпроти храму Воскресіння Христового в Старому Місті, і проникли всередину будівлі, повідомляє французький ресурс Orthodoxie.com.

Патріарх Єрусалимський Феофіл III, митрополит Капітолійський Ісіхій, архієпископи Константинопольський Арістарх та Еліопольський Ісидор, який супроводжує предстоятеля Єрусалимської Православної Церкви, висловили свій рішучий протест проти чергової провокації єврейських екстремістів. Ієрархи Єрусалимського Патріархату зажадали від поліції та органів правосуддя держави Ізраїль, щоб вони забезпечили безпеку усіх церков у Єрусалимі.

Ізраїльська поліція у співпраці з Єрусалимським Патріархатом змусила радикалів покинути незаконно зайняту територію.

Седмица.Ru

У КАРАБАХУ ВІЯВИЛИ ДРЕВНІ ХРИСТІЯНСЬКІ СПОРУДИ

За результатами розкопок на території старовинного міста Тігранакерт у невизнаній Нагірно-Карабахській республіці віднайдено культові споруди. Йдеться про залишки ранньосередньовічної християнської базилики та видовбаного в скелі церковного комплексу, які свідчать про те, що Тігранакерт був одним із центрів поширення християнської цивілізації на Сході, повідомив завідувач кафедри культурології Єреванського державного університету Гамлет Петросян, під керівництвом якого працює археологічна експедиція Інституту археології та етнографії Вірменії.

Розкопки Тігранакерта, заснованого в I ст. до н.е. в Арцаху (Карабах) царем Вірменії Тіграном Великим, тривають вже протягом 15 років. За твердженням вчених, Тігранакерт – одне з чотирьох міст, заснованих Тіграном Великим в різних частинах Вірменського нагір'я і назване його ім'ям, є найбільшим і знаменитим поселенням дохристиянського періоду на території Карабаху.

Основні тези Глави УГКЦ про християнське подружжя

Глава і Отець УГКЦ Блаженніший Святослав у черговому випуску телевізійного проекту «Відкрита Церква» на «Живому ТБ» розповів про родину та церковний шлюб. Відповідаючи на запитання глядачів, Глава Церкви пояснив, як потрібно готуватися до Таїнства Подружжя, до сімейного життя та виховання дітей.

ПРО СІМ'Ю ТА РОДИНУ:

Сім'я – це союз чоловіка і жінки, союз любові, плідності й вірності, який Ісус Христос підніс до гідності Святого Таїнства, даючи чоловікові та жінці силу Святого Духа, еднаючи їх в подружжя.

Родина – це значно ширший контекст, в якому є вже не тільки чоловік і жінка; це ціла мережа міжособових стосунків між батьками та дітьми,

між внуками та дідусем і бабусею. Родина – мережа людських стосунків, де людське життя народжується, дозріває, розвивається і має свою гідну кінцівку (від природного зачаття до природної смерті).

ПРО ГІДНІСТЬ СІМ'І:

Інституція подружжя – первинна інституція, що з'явилася в людському суспільстві ще перед виникненням таких понять, як «народ», «суспільство», «держава».

У християн шлюб – це справа трьох: чоловіка, жінки й Господа Бога. Господь – Творець подружжя: «Чоловік покине батька свого і матір свою і поєднається з жінкою своєю так, що стануть вони одним тілом» (Бт. 2, 24).

А Ісус Христос навчає: «Що Бог поєднав, людина хай не розлучає» (Мт. 19, 6).

Суспільство повинно захищати гідність сім'ї, яка є його первинною клітиною. Тому державна реєстрація шлюбу є необхідною, бо з моменту поєднання чоловіка і жінки виникають певні права та обов'язки, які держава повинна визнавати.

Шлюб, сім'я і статевість – глибоко пов'язані. Статевість людини є покликанням любити; це ознака, яка позначає не тільки наше тіло, а й всю нашу особу. Ми народжуємося чоловіком і жінкою, і наше тіло є виявом нашої статевої ідентичності. Стать довільно не обирають, бо це – глибока таємниця нашої особи, яку дарує нам Господь, і ми покликані її відкрити й реалізувати... і в цій таємниці будувати сімейні стосунки.

ХРИСТІАНСЬКЕ ПОДРУЖЖЯ:

Щоб чоловік і жінка мали силу бути вірними одне одному все життя, Бог дарує їм окремий дар Духа Святого,

якого вони отримують в Таїнстві Подружжя.

Кожна людина прагне бути щасливою, тому Бог, творячи сім'ю, давав людині можливість бути щасливою. «Тоді сказав Господь Бог: «Не добре чоловікові бути самому; сотворю йому поміч, відповідну для нього» (Бт. 2, 18). Бог покликає людину до щастя, яке вона може досягнути, коли дарує себе іншій людині.

Сім'я – це «божественне ми». Людина, сотворена на образ і подобу Божу, саме в Таїнстві Подружжя, взаємного дарування любові, є образом Пресвятої Трійці, де є три Божі особи, що становлять єдиного Бога.

Господь Бог допомагає, щоб подружжя, яке приймає Таїнство, у плідності, вірності й любові прожило до останнього подиху.

ПІДГОТОВКА ДО ПОДРУЖЖЯ:

Обов'язок Церкви – готувати наречених до подружжя, щоб вони розуміли свою відповідальність і щоб той унікальний час – бути нареченими – вміли правильно пережити. Час підготовки до шлюбу – час глибокого пізнання тої людини, з якою хочеш провести своє життя і якій прагнеш себе подарувати, вкладаючи свою долю в її руки. Що краще наречені підготовані до шлюбу, то краще буде їм закласти фундамент для подружжя.

Необхідний особливий душпастирський супровід у перші роки подружнього життя, аби пережити перші сімейні кризи, випробування, які життя ставить перед любов'ю чоловіка та жінки. Коли молода сім'я знає, звідки їй приходить допомога, звідки приходить сила не втомлюватися і любити навіть тоді, коли інший член подружжя завинив, тоді таке подружжя буде

успішним.

Аби подружжя було Богом благословенним, воно повинно бути належно підготовленим, щоб свідомо і добровільно під час вінчання сказати «так» Богові й чоловікові (жінці).

В УГКЦ від осіб, які мають намір вступати в шлюб, вимагається зареєструвати його в органах державної влади. Після цього уділяється Таїнство Подружжя. Бо коли люди не хочуть укласти свій шлюб на державному рівні, то вони не планують укласти відповідальне нерозривне Таїнство Подружжя до кінця життя.

ПРО СІМ'Ю ТА ДІТЕЙ:

Сім'я – це великий дар, який Господь дав людині, плодом якого є народження дітей. Кожна дитина прагне народитися в сім'ї, в якій тато і мама люблять одне одного. Якщо дитина відчуває, що її не хотіли, то вона почуватиметься зраненою протягом всього свого життя.

Коли люди люблять одне одного, то допомагають одне одному виховувати дітей, дбають одне про одного. Коли ми маємо поруч людину, яка нас любить, – це найкращий спосіб бути впевненим у завтрашньому дні і впевнено крокувати в майбутнє.

Сім'я – це бути разом і відчувати, що ми є одним цілим.

Наші батьки вистояли супроти всіх небезпек, тому що разом молилися. Заохочую родини молитися разом – тоді ви побачите, якою величезною духовною силою Господь вас напоює.

Департамент інформації УГКЦ

Вичитано в інтернеті

80 ударів батогом за вживання вина у Причасті

Шаріатський суд в Ірані засудив трьох християн до 80 ударів батогом за вживання вина у Причасті. Ясір Мошіб-заде, Саїб Фадаї та Мохамед Реза Омід, які перейшли з ісламу в християнство, були арештовані в травні 2016 року в «домашній церкві» в місті Решта. Тепер за рішенням суду вони будуть піддані публічному шмаганню поліцією моралі, а після екзекуції й надалі залишаться під арештом, повідомляє «Daily Mail».

У сучасному Ірані християнам, на відміну від мусульман, дозволяється вживати

алкоголь, але це не стосується навернених до християнства мусульман – вони, як і раніше, мають статус мусульман і підсудні шаріатським судам.

Пастор «домашньої церкви» в місті Решта Йосиф Надархані та його дружина Фатіма також були арештовані, в їхньому будинку проведено обшук. Звинувачення їм поки що не пред'явлено, але священникові загрожує вирок Революційного суду, до компетенції якого входять особливі злочини, в тому числі й проти держави.

«Домашня церква» – широко поширене в Ірані явище, хоча перехід мусульман в іншу віру не тільки засуджується, а й часто карається смертю, як віровідступництво.

Однак в останні роки іранські суди засуджують новонавернених християн лише до тривалих термінів ув'язнення.

Всього в Ірані налічується близько 300 тисяч християн. У 2015 році щонайменше 108 із них були заарештовані поліцією за порушення, пов'язані з їхньою вірою. Близько 90 осіб були піддані шмаганню за релігійні переконання.

Вчені довели: народитися геєм неможливо

Команда Каліфорнійського університету провела експеримент, у якому взяли участь 47 пар близнюків. У зв'язку з їх генетичною ідентичністю гомосексуальні нахили, якщо вони проявлялися в одного з братів, повинні були б проявлятися і в іншого. Але таких виявилось не більше 20%.

Другий експеримент провели британські соціологи відомого дослідницького центру «YouGov». Опитування 1632 британців показало, що 89% мають традиційну орієнтацію, 6% – гомосексу-

альну, 2% зізналися, що вони бісексуали, 1% не зміг визначитися, а 3% відмовилися спілкуватися. Коли соціологи розбили опитаних за віковими групами, то раптово з'ясувалося, що чим молодші респонденти, тим більше серед них гомосексуалістів, а чим старші, то серед них більше гетеросексуалів.

Отже, розмови про «особливих людей» – це просто промивання мізків. Саме в останні десятиліття так звана «блакитна мафія» розпочала посилену пропаганду не просто «нормальності»

гомосексуалізму, а навіть його винятковості та елітарності, що й «підкупило» молодь. Нині ця пропаганда стала ще більш інтенсивною. Створення «біблії» для геїв, підміна справжнього значення веселки, активна пропаганда через державні закони найбільших держав тощо – все це мало би підсилювати вплив і «вагу» гомосексуалізму. Але Бог неодноразово й цілком ясно висловився з цього приводу в Святому Письмі, називаючи подібний прояв сексуальної орієнтації гріхом (Рим. 1, 26-27).

У нас є вибір: виправдовувати, перекривлювати, не визнавати гріх або називати речі своїми іменами, давши можливість Ісусу виправдати нас перед Богом, простити і допомогти змінитися. Вибір – це рішення. «Неправедний нехай чинить неправду, нечистий нехай ще опоганюється; а праведний нехай ще чинить правду, і святий нехай ще освячується» (Одрк. 22, 11).

Священик-екзорцист – про демонів, відьом та одержимих

(Закінчення, початок на 1-й стор.)

– Як розібратися, що чим є?

– Особисто для мене знаковими є паранормальні речі, коли людська логіка не спрацює – це, швидше за все, одержимість. Але ця межа не така виразна, тому я стараюся не робити поспішних висновків. Хоч би як це банально звучало, але насамперед я запитую, що це за людина, як вона живе, які в неї стосунки з Богом.

Існує таке, коли в сім'ї є серйозні конфлікти або хтось випиває, хоча сім'я віруюча. Тоді діти можуть несвідомо поводитися так, ніби вони одержимі – просто тому, що їм боляче й вони не знають, як про це сказати, як звернути на себе увагу. Їхні підсвідомі реакції можуть таким ось чином проявлятися. Подібним дивним чином може звертати на себе увагу самотня жінка чи дівчина, яка пережила трагедію або з різних причин не вийшла заміж, а дуже потребує людських стосунків. Це емоційні проблеми, і вони у більшості – на рівні підсвідомості. Однак це далеко не одержимість.

Аби розібратися, треба добре розуміти, що таке гріх. Люди часто вважають, що ось ти згрішив – і Бог починає гніватися, може навіть тебе покарати. Але суть у тім, що гріх сам по собі вже є присутністю злого духа. Таким чином, коли людина грішить – вона уже перебуває під впливом того чи іншого злого духа, хоча поки що це не проявляється зовнішньо.

Цікаво, що люди бояться одержимості, паранормальних явищ. Їм здається, що коли в хаті діється щось паранормальне, то це найстрашніше. Однак це не найстрашніше. Страшніше, що люди можуть жити у смертних гріхах,

а назовні нічого не відбувається. Таким чином, у тебе – «нормальне», спокійне життя, ось тільки грішне. Зрештою це спокійне грішне життя провадить до ізоляції від Бога. Люди виправдовують себе і кажуть, що мають Бога десь там, у серці, але за цими словами нічого не стоїть, ніякого Бога вони не знають, а демон їх уже давно ізолював від Бога, у них немає нічого спільного з Богом. А оскільки в житті нічого страшного не відбувається, то й міняти нібито нічого не треба. Ось це є страшне, а не одержимість. Чому? Тому що як, будучи відділеним від Бога, можна потрапити до раю? Як перебувати з Богом вічно в раю, якщо тебе з Ним ніщо не єднає? Ось це – справжня трагедія гріха й підлота зла!

Ну, й коли відбулася одержимість – вона відбулася не просто так, а внаслідок конкретних гріхів та відходу від Бога. Просто так нічого не буває. Коли людина не живе, як належить вірному – не сповідається, не кається, – то немає жодного сенсу проводити екзорцизм. Коли в людини немає адекватного життя з Богом, то немає жодного сенсу ганяти демонів.

– Загалом беручи, чи поширений у світі екзорцизм?

– У нас це служіння не дуже розвинене. У тій же Польщі чимало екзорцистів і досить багато літератури про одержимість. У Білорусі – мало священиків, які займатимуться тільки цим служінням. Це специфічне служіння, і йому в певному сенсі треба особливо присвячуватися.

У нас ця тема мало відома, тому коли люди чують, що ти екзорцист, то приходять з усіма проблемами: з залежностями від алкоголю,

наркотиків, із психічними захворюваннями. Люди чекають, що ти будеш золотою рибкою, яка виконує всі побажання. Звісно, це неправильно, але це свідчить про низьку релігійну свідомість, а також про абсолютну несвідомість стосовно людських емоцій та психіки.

– А що відбувається в інших конфесіях?

– Насправді в усіх християнських конфесіях є таке служіння, але його можуть не так називати. Просто Католицька Церква пов'язана із західною культурою, на яку мала вплив Римська імперія та норми римського права. Тому в Церкві усе доволі впорядковано. Спочатку були просто монахи і священики, які отримували від Бога такий дар молитви про визволення, а потім це вирішили впорядкувати, і зараз цим займаються ті, кому дає дозвіл єпископ.

– Ось Ви сказали, що до одержимості часто призводить магія та окультизм. А які дії конкретні?

– Так, зазвичай це магія, езотерика й окультизм. Причому і біла, і чорна магія. Наприклад, людина може ходити до бабки, щоб вилікувати свою дитину, й інколи цього достатньо для діяння злого духа, що може навіть перерости в одержимість. Немає, звісно, точних причин, чому стається одержимість, але нерідко саме через такі речі – магію, окультизм, практики, пов'язані зі східними релігіями.

– Тобто коли люди запалюють ароматичні палички й сидять у позі лотоса – це вже окультизм?

– Насправді в духовному світі є Бог і Його ангели – і є злі духи. Люди, які торкаються духовної сфери, часто не розуміють, із якими духовними явищами мають справу. Для багатьох наших людей та ж сама йога – це тільки фізичні справи. Але мало хто знає, що на певному етапі йоги йдеться про здатність читати людські думки. А, отже, це не просто фізичні вправи, це – духовна сфера.

– А що це?

– На пострадянському просторі відома «Жива етика» Реріха, езотерика Блаватської. В дея-

ких окультних практиках можуть бути елементи християнства, але насправді це далеко не християнство. Люди йдуть «до бабки» й кажуть, що у цьому немає нічого страшного, бо там ікони стоять і «бабка» молитви читає. Але ікони й таємничі молитви ще ні про що не свідчать. Маємо справу з білою магією. Ідеться про використання духовних сил для власної мети – наприклад, для зцілення. Невіруюча людина нічого поганого в цьому не бачить. Віруюча ж мала би запитати, чиєю силою відбулося зцілення. Демони вміють робити чудеса! Ось тільки після цього вони беруть своє за зроблене чудо. Наші «бабки», «шептухи», знахарі, екстрасенси, ворожки – усе це біла магія. Тут діють ті ж самі демони, тільки обманним чином хочуть показати, що вони не такі вже й погані, і так відводять людину від Бога і спасіння.

– Ось Ви кажете про магію, але дуже важко уявити, яка магія може бути поширена в сучасній Білорусі.

– Чорної магії в Білорусі більше, ніж деінде, тому що наш народ особливо залежний від гріха заздрості, егоїзму та ненависті. У селах люди масово ходять до відьом, оскільки в сусіда справи йдуть краще. У містах проклинають, аби знищити чиюсь сім'ю чи відбити чужого чоловіка. Цього чимало. А інколи й просто проклинають. Просто так, бо хочуть знищити іншу людину. Декому це приносить дивну радість. Коли наслушаєшся таких історій, то виявляється, що наша Білорусь не така вже й мирна та синьоока, як інколи видається. Звісно, відьми не виглядають, як бабусі по хатинках на курячих ніжках. Ні, сучасні відьми стоять разом із вами у черзі в магазині, можуть ходити на роботу, але все село знає, «до кого йти».

– А що робити, коли людина вже одержима?

– Коли злий оволодіває тілом, він не може на 100% заволідувати духом і розумом людини. І навіть коли зовнішньо володіє, то людина все ж таки не маріонетка і завжди може бороти-

ся. Людина має сама почати боротися. Насамперед ідеться про покаяння, сповідь, зміну свого життя, регулярні молитви та пости. Проблема в тім, що коли людина не знає Бога, то не знає, як боротися зі злом. Тому корінь біди не так у магії та відьмах, як в абсолютній релігійній байдужості та неграмотності.

– Тобто це не так, як у фільмах, коли людина нічого не контролює?

– Зовні може виглядати так, що людина нічого не контролює, у момент нападу вона може не володіти язиком. Але навіть будучи одержимою, людина може прийти до Господа, бо Господь усе бачить.

І треба розуміти, що це – битва не тільки людини. Буває, що Бог дає сили, й одержимі звільнюються без допомоги екзорцистів. То Бог дозволяє, а не екзорцист! Були й такі випадки, коли одержимі не могли увійти до храму. Вони розуміли, що їм треба покаятися, але злий не пускав їх, і вони не могли переступити порогу. Але потім Господь давав свою милість, і людина приходила до сповіді. Саме тому я не люблю говорити про якусь там силу екзорцизму. Екзорцист може допомогти людині боротися зі злом, може підтримати, але він – не чарівна фея!

– А коли справа таки доходить до самого екзорцизму, існує якийсь спеціальний ритуал?

– Є відповідний ритуал. Але, знову ж таки, це не питання ритуалу. Не треба дивитися на нього як на щось магичне. Визволення може відбутися під час ритуалу чи сповіді, або після них. Я знаю історію, коли людина під час особистої молитви почала показувати демоні, що не боїться його, і демон-

струвати, що не має з ним нічого спільного – і так визволилася.

Коротше кажучи, ритуал є, але не треба ставитися до нього магично. Буває, що екзорцист проводить ритуал десь, а може, і сто разів, але нічого не змінюється. А інколи вистачає однієї молитви. В будь-якому разі, треба розуміти, що тільки Господь може визволити людину, а в жодному разі не сам ритуал.

– Загалом беручи, про що свідчить одержимість?

– Про те, що ця людина не живе, як належить християнинові. Вона може казати, що «Бог – у моєму серці», але це не так. Звісно, такі історії, як одержимість, привертають увагу, і це завжди шок; але, повірте, є речі набагато страшніші. Наприклад, коли все суспільство живе у сітях зла, практикує окультизм і сексуальну розбещеність. Громадянські шлюби стали нормою. Аборти, розлучення, алкоголізм, обман...

Це зло – повсюди, це ціла структура зла! А багато хто вважає це нормальними речами. Народжуються діти, які не бачать зла, бо його не бачать їхні батьки. Такі діти виростають сліпими і потім живуть без Господа. Ось це прокляття, і це дуже страшно. Тому всі ці проблеми набагато глибші, а одержимість – просто один із зовнішніх проявів. Злі духи вміють звернути на себе увагу, вміють налякати людину, ввести в шок, але, оскільки вони насамперед обманці, то ніколи не привертатимуть уваги до коренів зла. І в цьому – набагато більша небезпека.

За матеріалами: «CityDog» CREDO

«Свідки Єгови»: 7 найбільших обманів

Коли католик стикається зі «свідками Єгови», то може мати клопіт, бачачи, як легко вони віднаходять біблійні вірші на підтримку своїх тез. Такий католик може також із соромом констатувати, що ось він зустрів людей, які «насправді знають Біблію»!

Однак реальне знання Біблії «свідками Єгови» обмежується

вирваними з контексту віршами, завченими на пам'ять у рамках студювання відповідних тем.

Про неточність цитування Біблії у «Вартовій башті» можна говорити довго. Детальній полеміці з викладеним у цьому часописі присвячено купу публікацій. Я наведу лише кілька показових, найвиразніших «затемнень» в ученні «свідків Єгови».

1-Й ОБМАН – БІБЛІЯ «СВІДКІВ ЄГОВИ»

«Свідки Єгови» послуговуються власною версією Святого Письма, що називається «Перекладом Нового Світу». Не було би в цьому нічого невідповідного, але, на жаль, цей текст дуже зманіпульований, сповнений переінакшень, які мають на меті «допасувати» Святе Письмо до того, чого навчає «Товариство Вартової башти». Внаслідок цього здійснено фальшування Слова Божого. «Свідки Єгови» переконані, що це найкращий і найточніший переклад, бо так написано у «Вартовій башті»; однак це текст, що постав із порушенням усіх принципів сучасної герменевтики й лінгвістики. Зокрема, це переклад з англійської. Тобто текстовий рівень такого видання Біблії – приблизно якби «Кобзар» Шевченка перекладали з німецької на угорську. В сучасній біблістиці так не робиться, бо це просто несерйозно.

Зазираючи у цей «переклад», не знайдемо прізвищ перекладачів, тобто це анонімне опрацювання. «Свідки Єгови» стверджують, що неважливо знати про компетентність перекладачів, бо цінність перекладу визначається його позитивними рисами. Можна припустити, що головною «перевагою» тут є узгідненість з ученням «Вартової башти».

2-Й ОБМАН – ЄГОВА ЯК ІМ'Я БОЖЕ

«Свідки Єгови» велике значення надають імені Божому, об'явленому у Старому Завіті. Вони вважають усі християнські віровизнання помилковими, бо вони не використовують цього імені.

Однак слово «Єгова» є мовним викрутасом, що постав унаслідок помилки. Гебрейський алфавіт складається виключно з приголосних літер. У гебрейській Біблії ім'я Бога записується чотирма літерами JHWH (т. зв. тетраграма, тетраграматон). Але юдеї, зі страху перед негідним вимовлянням імені Божого, читаючи біблійний текст, часто використовували заміники, такі як Adonaj або Elohim.

У Середньовіччі юдеї-масорети вигадали систему зазначення голосних і дописали до тетраграматону знаки, взяті з імен Адонай чи Елогім, аби

таким чином зазначити, що саме це слово тут потрібно вимовити замість написаного. Люди недовчені прочитали все це разом як «Єгова» – Jehovah. Сенс цього – приблизно такий, якби до назви «Київ» підставити голосні слова «місто», і тоді можна стверджувати, що насправді це читається як «Кійво».

Ми, нинішні, просто не знаємо, як правильно звучить ім'я Боже. Однак біблісти дійшли згоди, що найімовірніша версія – це Ягве.

«Свідки Єгови», приперті до стінки, стверджують, що в кінцевому підсумку не така вже важлива вимова, як промовляння імені Божого, а водночас уперто стоять за безсумнівно помилкову форму. Певно, тому, що інакше мусили б змінити назву свого віросповідання.

Натомість «Вартова башта» не забуває допасовувати свою Біблію до науки про ім'я Бога. З цією метою «свідки» зважилися на крок неймовірного нахабства: вони просто вставили ім'я Єгова (в сумі аж 273 рази!) у Новий Завіт туди, де в грецькому тексті є слово Kyrios (Господь). Це неприпустиме перекирчування тексту! Якщо ім'я Боже ми знаходимо тетраграматон у текстах Старого Завіту, то в Новому воно ніколи не з'являється поза грецькою транслітерацією єврейського «алелуя» (Hallelu Jah).

Брошура «свідків Єгови» під назвою «Ім'я Боже, яке залишиться навіки» пояснює, що перекладач мав право «повернути» це ім'я, навіть якщо його немає у жодних наявних на сьогодні рукописах, бо початково воно мало виступати у Новому Завіті, але було усунуте. В процесі перекладу, однак, слід вихо-

дити з наявного тексту, мовою оригіналу, а не з фантастичним домислів.

Людство має у своєму розпорядженні грецькі рукописи Нового Завіту, які не містять імені Бога, отож і в перекладі цього не повинно бути. Це питання елементарної поваги до тексту, який перекладаємо.

Слово «Єгова» впроваджене «свідками» до Нового Завіту також і в тих місцях, які не є цитатами зі Старого Завіту. Однак вони зробили це тільки там, де їм було потрібно.

Оскільки титул Kyrios (Господь) у Новому Завіті стосується Бога Отця так само, як і Ісуса, «свідки Єгови» через вибіркоче трактування термінології нейтралізували вірші, які підкреслюють божественність Ісуса і Його єдиносущність з Отцем, Богом Ягве.

Наприклад, у Діяннях Апостолів (7, 59 і далі) Стефан каже: «Господи Ісусе, прийми дух мій» та «Господи, не постав їм цього за гріх». «Свідки Єгови» у другому вірші вважають, що Стефан звертається не до Ісуса, а до Єгови.

У Посланні до Римлян (10, 13) фрагмент про спасіння в імені Господньому змінений у Біблії «свідків» так, щоб можна було прочитати, ніби спасіння звершується в ім'я Єгови. Хоча, якщо взяти контекст, видно, що від 9-го вірша мова йде про Ісуса.

Далі 1 Кор. 2, 16 говорить про пізнання задуму Господнього, і тут ідеться про задум Христовий. Свідки ж говорять про задум Єгови. Лк. 1, 16 і далі говорить про Івана Христителя, який навернув багатьох до «Господа, їхнього Бога; він сам піде перед Ним». «Свідки» ж проголошують, що Іван ішов перед Єговою, хоча Новий Завіт виразно вказує,

що він іде перед Христом (Мт. 3, 11; Мк. 1, 7; Лк. 1, 76).

Єдиним критерієм, який визначав, що перекладачі Біблії «свідків» вписували чи оминали ім'я Боже в місцях, які не були цитатами зі Старого Завіту, була ідеологія, оскільки переклад «свідків» послідовно змінює тексти, які стосуються божественності Ісуса, так, щоб вони набирали інакшого значення. Іншими словами, допасовують текст Святого Письма до доктрини, яку проголошує «Вартова башта».

«Свідки Єгови» «підправили» також і Старий Завіт. До загалом відомих 6828 місць, де зазначено ім'я Ягве, вони додали ще 141, стверджуючи, що юдейські переписувачі усунули це ім'я з первісних текстів і замінили його словом Елогім – чого не підтверджує жоден із юдейських рукописів біблійних текстів.

3-Й ОБМАН – ІСУС ЦЕ «МЕНШИЙ» БОГ І АРХАНГЕЛ

«Свідки Єгови» відкидають фундамент християнства, яким є віра в божественність Ісуса Христа, вважаючи Його ангелом, що був створений Богом. Вони охоче посилаються на фрагменти Біблії, з яких впливає підпорядкованість Ісуса Богові-Отцю, хоча їх легко пояснити тим, що вони стосуються Божого Сина після втілення, тобто після прийняття Ним людської природи.

Божественність Ісуса – це, вочевидь, надто розлога тема, щоб її тут викласти, а кількість біблійних текстів, що її підтверджують, – величезна. Я обмежуся показом відвертих маніпуляцій, яких допускаються «свідки Єгови» у своїй Біблії. В оригі-

нальному (грецькому) тексті прологу Євангелія від Івана (Ів. 1, 1) слово «Бог» (Theos) з'являється двічі. Спершу він стосується Бога Отця, а потім – Предвічного Слова, тобто Ісуса.

У перекладі «свідків Єгови» цей вірш записаний так: «На початку було Слово, а Слово було у Бога, і богом було Слово», тобто Ісуса названо богом з малої літери. «Свідки Єгови» аргументують це браком артикля перед другим «Theos». Тим часом такий запис впливає з принципів граматики грецької мови. Ісус, зрештою, в багатьох інших місцях названий словом Theos з артиклем, що видно, наприклад, із визнання «невірного» Томи (Ів. 20, 28). З іншого боку, є також місця, в яких артикля немає при слові «Бог», що відноситься до Отця (напр., Ів. 1, 6 та Ів. 1, 13).

Якщо «свідки Єгови» вважають Ісуса богом з малої «б», то вони – політеїсти, бо вірять у двох богів: більшого і меншого. Відкидаючи віру в Єдиного Бога у трьох Особах, вони впадають у багато-божжя.

У перекладі «свідків» змінено чимало віршів, які підкреслюють божественність Ісуса.

Послання до Колоссян (1, 16-17) у «Перекладі Нового Світу» каже: «За його посередництвом було створене все інше у небесах і на землі, що видиме і що невидиме, чи то престоли, чи начальства, чи уряди, чи власті. Все інше було створене через нього і для нього. Він також є перед усім іншим і за його посередництвом усе інше було покликано до існування». Слово «інше» тут додане – в оригіналі його нема. У Старому Завіті читаємо, що Творець

Релігійний Центр Свідків Єгови у Брюховичах (вул. Львівська, 64) організовує проповідницьку діяльність для всієї України. Тут проживає і працює 190 осіб.

– це Ягве, а, отже, Ісус не міг бути Творцем усього, а тільки того, що залишалося створити після творчого акту Бога. Переклад «за його посередництвом було створене» – це також маніпуляція, бо грецький текст виразно стверджує: «В Ньому було створено все».

Наступний приклад можна знайти у Посланні до Євреїв (1, 8). Цитата зі Старого Завіту, яка стосується Сина, тобто Ісуса, згідно з «Перекладом Нового Світу» звучить так: «Бог є твоїм тронем навіки». У грецькому оригіналі натомість маємо «трон твій, Боже, навіки» (пор. Пс. 45, 7 8).

У Діяннях Апостолів говориться про громаду Божу, яку «набув для себе кров'ю своєю». Оскільки цей вірш називає Ісуса Богом, «свідки Єгови» додали до нього на кінці слово «Сина», яке повністю змінило сенс вірша: «зібрання Бога, набуде для нього через кров його власного Сина».

Досить курйозною ідеєю «свідків» є думка, ніби Ісус – це та сама особа, що й архангел Михаїл. Це справді повністю оригінальне, бо на питання Ісуса: «За кого люди вважають Сина Чоловічого?» та «А ви за кого Мене вважаєте?» – ніхто не відповів, що за архангела Михаїла.

Біблія виразно показує вищість Ісуса над усіма ангелами (Євр. 2, 5, 8; Одкр. 14, 10). Послання до Колоссян застерігає нас від надмірного вшанування ангелів (Кол. 2, 18; пор. Євр. 1, 4 7), а Христові ми повинні віддати таку само честь, як Богу Отцю (Ів. 5, 23). У Першому посланні до Солунян читаємо: «Бо сам Господь на даний знак, на голос архангела та при сурмі Божій, зійде з неба» (4, 16). Отже, архангел – це особа, відмінна від Господа. Підтверджує це 2 Сол. 1, 7: «Коли з'явиться з неба Господь Ісус з ангелами своєї сили». «Свідки Єгови», аби легше ідентифікувати Ісуса з архангелом Михаїлом, змінили у своїй Біблії цей вірш і переказали його так: «сам Господь зійде з неба

(...) з голосом архангельським і трубою Божою». І на підставі свого фальшування доводять, що якщо Ісус має архангельський голос, то Він – архангел.

4-Й ОБМАН – СВЯТИЙ ДУХ ЯК ЕЛЕКТРИЧНА ЕНЕРГІЯ

«Свідки Єгови» у публікаціях та своїй Біблії визначення «Дух Святий» пишуть з малих літер. Вони вважають, що це – назва «чинної безособової сили Бога», чогось на зразок електроенергії. Однак Святе Письмо відрізняє Духа Святого від сили чи потуги Божої (Зах. 4, 6; Діян. 10, 38; 1 Сол. 1, 5; 2 Кор. 6, 4). Міць є рисою Духа Святого, а Він є Подателем (пор. «щоб ви збагатились у надії, силою Духа Святого», Рим. 15, 13; «силою знаків і чудес, силою Духа Святого, Рим. 15, 19). Дух Святий названий «Утішителем» (гр. Parakletos), який усього навчить і все нагадає (див. Ів. 14, 16; 26; 15, 26; 16, 7). Так названо і Бога Отця (див. 2 Кор. 7, 6; пор. Іс. 51, 12), і Сина Божого (див. Ів. 14, 16 та 1 Ів. 2, 1).

Новий Завіт навчає про божественність Святого Духа, а «свідки Єгови» відкидають це.

У Першому посланні до Коринтян читаємо: «Хіба ж не знаєте, що ваше тіло – храм Святого Духа?» (6, 19); «прославляйте Бога у вашому тілі» (6, 20). Ми – святиня Бога, бо Дух Святий мешкає в нас (див. 1 Кор. 3, 16). Обманути Духа Святого – це обманути Бога (див. Діян. 5, 3).

У перекладі «свідків Єгови» зроблено чимало маніпуляцій, аби з Духа Святого як Когось зробити духа як щось. У Першому посланні до Тимотея взагалі усунуто слово «дух». У грецькому оригіналі читаємо: «...а Дух виразно промовляє». Замість цього у тексті «свідків» маємо: «Натхнений вислів виразно промовляє». Іменик «рнеута» передано через вираз «натхнений вислів», бо ж «свідки» на-

вчають, що Дух Святий – то не особа, а тому промовляти не може.

5-Й ОБМАН – ІСУС ПОМЕР НА ПАЛІ

Якщо хтось переглядав колись «Вартову башту», то, напевно, бачив ілюстрації, які представляють Ісуса, прибитого до простої палі. «Свідки Єгови» стверджують, що грецьке stauros, перекладене як «хрест», насправді означає палю. В класичній грецькій мові (тобто у період до V-IV ст. до н.е.) це і справді було так: stauros означало палю або стовп. Проте з часів Гомера мова змінилася. Слово stauros набуло нових значень, і за часів Ісуса ним називали все, що високо підносилося на вертикальній палі, а, отже, застосовувалося також і до розп'ять. Стосовно самої палі, то вже радше вживали слово skolps. Тобто згадане stauros не є однозначним словом. Отож, як воно має бути перекладене?

З археологічних та історичних даних ми знаємо, що під час езекуції засуджених прибивали як до простих стовпів, так і до стовпів у формі Х, +, Т або подібних. Ісус же був прибитий до стовпа, перехрещеного балкою. Знаємо про це не тільки з переказу традиції. Ламання ніг засудженим не мало би жодного сенсу, якби ті були прибиті до простого стовпа. То після прибиття з розпростертими руками людина поступово вдушувалася і мусила спиратися на пробіті стопи, аби зачерпнути повітря. Смерть на хресті наставала від удушшення, коли засуджений уже не мав сили підтягнутися для вдиху. Ламання гомілок призводило до того, що засуджений більше не міг спиратися на пробіті ноги, тіло повисало на руках, і таким чином швидко наставала смерть.

Ісусові не перебивали ніг, але не тому, що Він був прибитий до простого стовпа, а тому, що на момент розпорядження про це Він уже не жив. Крім того, читаємо, що над

головою Ісуса було вміщено напис (див. Мт. 27, 37), а не над Його руками, витягнутими догори. Напис над головою міг бути доданий тільки тоді, коли руки були розпростерті. Крім того, на руках Воскреслого були сліди цвяхів, а не одного тільки цвяха, як це впливає з ілюстрації у «Вартовій башті».

Можна поставити питання: чому «свідки Єгови» так наполягають, що зняття страти Ісуса не мало форми хреста? Тому що це становить свідому спробу порвати з християнською символікою. Таким чином вони відмежовуються від усіх християн, заперечуючи знак, що визначає нашу автентичність.

6-Й ОБМАН – ЖИТТЯ ПО СМЕРТІ НЕ ІСНУЄ

Ми знаємо вислів Ісуса, скерований до розп'ятого поруч розкаяного розбійника: «По правді кажу тобі: сьогодні будеш зі Мною в раю» (Лк. 23, 43).

«Свідки Єгови» перекручують сенс Христової обітниці, переносючи її далеко в майбутнє. За їхньою версією, після смерті розбійник не існував, бо безсмертної душі немає, але після встановлення раю на землі він буде знову покликаний до існування. Тому згаданий вірш у Біблії «свідків» звучить так: «По правді кажу тобі сьогодні: будеш зі Мною в раю».

Буває, що розділовий знак становить дрібницю, але «диявол криється в деталях». У цьому разі пересування розділового знаку змінює сенс сказаного Христом. Вочевидь, у грецькій мові Нового Завіту немає наших розділових знаків, тож теоретично можна прочитати так і так; проте конструкція вислову стає дивною.

7-Й ОБМАН – БОГ ЯК ПРОТИВНИК ПЕРЕЛИВАННЯ КРОВІ?

На завершення – це один «туман», якого напускають «свідки Єгови». Можна було би сприйняти це як нешкідливе дивацтво, якби не факт, що ця ідея призводить до численних трагедій. «Свідки Єгови» проголошують, що ті, хто споживає їжу, яка містить кров, як і ті, кому переливають кров, звершують гріх, рівний ідопоклонству.

Фактом є, що Старий Завіт наказував утримуватися від споживання крові, що було пов'язане, серед іншого, з її жертвним значенням (див. Євр. 9, 7; 13, 11; пор. Лев. 17, 11). Кров та утримання від неї, як і її культова цінність, втратили своє значення з моменту пролиття жертвної крові

Ісуса (див. 1 Ів. 1, 7). Порада Якова, щоб не споживати їжі з кров'ю (див. Діян. 15, 20), дана християнам, обґрунтована виключно контактами зі сповідниками юдаїзму (див. Діян. 15, 21). Ішлося про неспокушування тих, які залишалися виключно при Старому Завіті (пор. 1 Кор. 10, 32). Так діяв св. Павло, який писав: «Я став як юдей для юдеїв, щоб юдеїв придбати» (1 Кор. 9, 20). У Діян. 15, 29 читаємо: «Добре зробите, коли будете берегтися цього», а отже, заборона споживати кров не була беззастережним наказом, а тільки вказівкою тактовної поведінки стосовно юдеїв. Однак у Святому Письмі також написано: «Їжте все, що на торговиці продається, нічого не розпитуючи заради сумління» (1 Кор. 10, 25), а також: «Все, що Бог створив, – добре, і не слід нічого відкидати, коли його з подякою приймати, бо воно освячується словом Божим і молитвою» (1 Тим. 4, 4). Зрештою, «Царство Боже – це не справа того, що їсться і п'ється» (Рим. 14, 17).

Для «свідків Єгови» неспоживання їжі з кров'ю (класичний приклад – кров'яна ковбаса) має фундаментальне значення, хоча самі вони не практикують ритуального забивання тварин; але насправді складно зрозуміти, чому «Вартова башта» пов'язує споживання в їжу крові тварин із переливанням людської крові. Ісус навчав, що рятування людського життя має першість навіть над дотриманням шабату. Тим сумнішою є відмова від переливання крові тільки на підставі того, що у 1940 х роках така ідея прийшла до голови тодішньому керівнику «Товариства Сторожової башти» Натану Кнорру.

Розмовляючи зі «свідками Єгови», ми повинні пам'ятати, що прості, рядові члени цієї організації – це загалом люди, яких вона обдурила і якими маніпулює. Проте до них треба ставитися з повагою і проявляти любов до ближнього, а заодно робити собі іспит совісті, чи ми не сприяємо тому, що деякі католики воліли відійти до цієї секти (керованої якимось Директором), аніж перебувати в Церкві, заснованій Христом і керованій Наступником св. Петра.

Роман ЗАЙОНЦ – бібліст, демонолог, випускник Інституту біблійних наук Люблінського католицького університету. Автор книжки «Сатана у Старому Завіті». Публікується головню в часописах «Egzorcysta», «List», «Biblia krok po kroku».

НА БЛИЗЬКОМУ СХОДІ ЩОРОКУ ГИНЕ 105 ТИСЯЧ ХРИСТИЯН

Михайло Осадца
– греко-католицький священник,
культурний і громадський діяч

(20 грудня 1889 р. – 25 жовтня 1941 р.)
До 75-річчя від дня смерті

Михайло-Євген Осадца народився 20 грудня 1889 року у селі Вікно на Станіславщині у сім'ї місцевого пароха отця Олександра та Євгенії Осадців. Походив зі знаної священничої родини. Батько, отець Олександр Осадца, брав участь у змагах Українських Січових Стрільців. Дід Михайла, отець Михайло Осадца, був відомим мовознавцем і автором «Граматики руского языка» – першого офіційного шкільного підручника української мови у галицьких гімназіях. Крім Михайла в сім'ї було ще троє синів – Ярослав, Володимир і Йосиф.

З раннього дитинства хлопчик проявляв неабиякі здібності до знань, тому після закінчення початкової школи батьки віддали його до гімназії у Бережанах. Бережанська гімназія на той час була одним із найкращих навчальних закладів в окрузі. У її стінах навчався свого часу Маркіян Шашкевич, з нею тісно був пов'язаний письменник Осип Маковей, неодноразово її відвідував Іван Франко.

Після гімназійних студій Михайло успішно склав матуру і вступив на богословські студії у Львівському університеті.

Очевидно, що у виборі майбутнього життєвого шляху визначальну роль відіграв батько хлопця. Михайло з раннього дитинства виховувався у християнському дусі. Допомагаючи отцеві Олександрові в душпастирському служінні, хлопець поступово й сам втягнувся у релігійне життя парафії. Служінню Богові й людям присвятив себе і старший брат Михайла – Володимир.

Ще з дитинства у Михайла Осадци проявилися також неабиякі музичні здібності. Під час навчання у Львівському університеті, приїжджаючи до батьків, він організував хор читальні «Просвіта» і став його диригентом. Музичний талант Михайла дав йому можливість, поряд з духовними студіями, закінчити Вищий музичний інститут імені Миколи Лисенка.

Під час навчання у Львові Михайло одружився з донькою священника з села Топорівці Городенківського повіту Меланією Войнаровською, дівчиною з відомого в Україні роду Войнаровських. Подружжя виховало чотирьох дітей: двох синів – Маркіяна і Ярослава, та двох доньок – Стефанію і Марту.

У 1913 році Михайло Осадца здав випускні іспити, висвятився на священника й отримав парафію в Бережанах. Ставши парохом, він активно включився в релігійне та культурне життя міста. Отець Михайло, крім душпастирського служіння, викладав уроки релігії у народних школах Бережанщини. З ініціативи молодого пароха в

Продовження у колонці на стор. 13

Величезне враження справила група молодих людей, одягнених в помаранчеві комбінезони, які в Годину Милосердя опустилися на коліна на головній ринковій площі Кракова. Вони зробили це на захист переслідуваних за віру в Христа. Спочатку пролунав дзвін, потім – звук сирени, а довкола пам'ятника Адаму Міцкевичу почали з'являтися тасмично одягнені особи, схожі на тих, яких ми бачимо в засобах масової інформації, коли їх ведуть на езекуцію джихадисти з ІД. У кінці з мегафона прозвучали слова, які нікого не можуть залишити байдужим. Вони нагадали про те, що відбувається на Близькому Сході, де переслідування і вбивство християн на порядку денному.

Асію Бібі, молоду християнку, засудили до смерті нібито за образу пророка Мухамеда. Молоду християнську пару в Пакистані торік спалили заживо в цегляній печі. Їх звинуватили у знищенні Корану. Християнка була на 5-му місяці вагітності. Смертну кару за зміну релігії здійснюють в ісламському світі родичі, як так зване «вбивство честі». Наприклад, в серпні 2014 року в Судані батько побив камінням дочку перед місцевою громадою за хрищення. 17-річного юнака вбив учитель та однокласники через те, що він відмовився прикрити хрест, втатуйований на його зап'ясті.

Про все це нагадали організатори флешмобу, який став пронизливим вступом до II Міжнародного конгресу на захист християн. У суботу, 5 листопада, він відбувся у Палаці Кшиштофори.

Учасники цієї акції згадали й інші трагічні факти. У Нігерії в квітні 2014 року ісламістське угруповання «Боко Харам» викрало 300 християнських студенток, і досі доля більшості з них залишається невідомою. В Еритреї у в'язниці утримують 3 тис. християн. По 60 осіб їх заштовхують у бляшані контейнери і змушують підписати заяву про відмову від релігії. У разі відмови їх піддають тортурам. А в Нігерії знищили 60 церков.

У Сирії в 2015 році 29 християн замкнули в клітках і підпалили. У Пакистані 13-річного християнина побили і підпалили, а в Алеппо та інших сирійських містах, оточених повстанцями, християни вмирають від голоду. І це ще не все. Християнок на територіях так званої Ісламської держави трактують як сексуальних рабін і змушують виходити заміж за мусульман. Крім того, в Індії християн переслідують, змушують утікати, вбивають. Про це не перестають повідомляти представники організації «Допомога Церкві в потребі».

Ті, хто спостерігав за дійством, не приховували своїх емоцій, і багато людей також спонтанно клякнули і схилили голову на знак солідарності з тими, кого вбивають і переслідують. У всьому світі кожні 5 хвилин помирає християнин, а щороку за свою віру в Христа помирає до 105 тисяч християн. 200 мільйонів християн жорстоко переслідують.

– Такі акції дуже потрібні, тому що це трагедія, що відбувається з християнами, і ганьба, що в інших країнах немає таких акцій, – сказала тремтячим голосом місіс Елізабет, яка разом з чоловіком приїхала зі США з візитом до Кракова, до родини. – Я пишаюся тим, що в Польщі відбулася така акція, і що я змогла взяти в ній участь. Я також дуже зворушена тим, що почувла, – сказала вона, витираючи сльози.

На фото: греко-католицький архієпископ Іссам Дарвіш із Захле (Ліван)

Після акції з журналістами зустрівся архієпископ Іссам Дарвіш із Захле (Ліван).

– Я приїхав до Польщі від імені християн Іраку і Сирії. У моїй єпархії на сирійсько-ліванському кордоні є багато біженців. Я хочу подякувати полякам, що ви підтримуєте біженців і Церкву в потребі там, де це найважче. Я також вдячний організації «Допомога Церкві в потребі», що є так близько до переслідуваних біженців, – сказав він, пояснивши, що на Близькому Сході багато християн, серед них і священників, викрадають і вбивають. – Можливо я буду одним з них? Останнім часом ситуація різко погіршилася, а символом того, що відбувається, є Алеппо, – зазначив він.

Архієпископ Дарвіш є головою Комісії у справах мусульмансько-християнського діалогу в Лівані.

– Ми хочемо жити разом у мирі, як це було впродовж багатьох століть, але останніми роками зростає терор, радикалізм і переслідування, і все йде з Саудівської Аравії та Кувейту, – пояснив він, дякуючи ЗМІ за те, що з їхньою допомогою може звернутися до всіх поляків. – Продовжуйте нам допомагати – матеріально і молитовно. Це наше велике прохання, бо нам потрібна ця допомога. Ми повинні бути на Близькому Сході, тому що це батьківщина Христа і батьківщина християнства, але сьогодні християнство перебуває там на межі стирання з реальності. Будьте нашим голосом! – закликав він.

13 листопада в Польщі відзначили день солідарності з переслідуваною Церквою. Цього року він був присвячений Іраку, де колись жили 1,45 мільйонів християн. У 2015 році їх залишилося менш як 200 тисяч.

– Те, що нам найбільше потрібно, це мир. Якщо він настане, то світ уже не муситиме нам допомагати або мати справу з хвилею біженців. Під час ВДМ про це говорила молодь Близького Сходу. І сьогодні я кажу: нехай світ дозволить нам жити в мирі й забере свої брудні інтереси, які стають причиною страждань. Громадськість повинна натиснути у боротьбі за мир, щоб невинна кров не проливалася, – закликав архієпископ Дарвіш. – Залиште дурні уявлення, що зробите наш світ кращим. Що світ зробив з Іраком, Сирією? Хто за це відповідає і де є ті, що скинули бомби на невинних дітей? Хто продає зброю? Робімо все можливе, щоб не доходило до європейського лицемірства, бо тут говориться про мир, а з іншого боку дається людям зброю, – наголосив він.

Варто додати, що за останні два роки під час проведення Днів солідарності з переслідуваною Церквою, завдяки участі священників і парафій у Польщі, вдалося зібрати понад 2 мільйони, які використали для купівлі їжі, засобів гігієни, теплого одягу і кухні для переслідуваних.

– Це важливо, якщо в церкві дають суп, і ніхто не питає про хрищення – їжу отримує кожен, хто потребує, бо кожного поважаємо. Це місія Церкви, – пояснив архієпископ Дарвіш.

«Католицький оглядач»

Чи варто боятися вроків та чарів?

Єпископ Леон Дубравський у розмові з CREDO застерігає: насправді треба боятися відсутності живого контакту з Господом та Його Словом, адже саме доказом цього є наша віра у заботони. Трапляється, що люди, навіть вважаючи себе християнами, пов'язують своє погане самопочуття, хвороби чи невдачі з тим, що їм хтось наврочив або ж начарував. Різними способами, свідомо чи підсвідомо, вони намагаються захиститися від впливів злого, використовуючи обереги чи обряди.

— Люди мусять у щось вірити, а якщо не вірять у Бога, то вірять «бабкам», екстрасенсам; вірять у силу захисту та підтримки якоїсь шпильки, вогню, свічки чи воску... Як нема віри в живого Бога, то приходиться віра в чари, в дію заботонів та прикмет, обрядів та ворожок. Це велика проблема насправді, і ми повинні говорити про це з людьми.

Слід говорити людям про Святі Таїнства, про їхню міць та значення; спершу слід приділяти увагу Таїнствам та заохочувати свідомо їх приймати. Заботони, ворожки, обряди не діють, а Таїнства нам допоможуть. Це напевно! Згадаймо часи переслідувань Церкви: навіть тоді дбали про те, аби дитину охристити. Це Таїнство має велике значення.

Нам постійно треба усвідомлювати, чим насправді є Таїнства: що означає Хрищення, Миропомазання чи Євхаристія. Сповідь, наприклад, це найкращий екзорцизм, якщо людина готова до цього Таїнства. Тоді нікому не

треба ні до кого ходити! Сповідь приносить полегшення, є ліками на стреси та страхи. Від сповіді людина відходить оздоровленою, несучи велику радість у серці. Звісно, до Таїнств слід приступати свідомо, знаючи, чому ми це робимо, а не для того, що «так треба» і «усі так роблять».

Велику силу має Таїнство Священства; всі йдуть до священника... Неодноразово зустрічаю людей, які кажуть: «Ми вже стільки об'їздили...» Часто після довгих пошуків людина знову приходиться по допомогу до Церкви. Адже ніхто так не допоможе, як Церква і священник, якого покликав Господь і обдарував Своєю міццю. Постає питання: чому ж одразу не почати жити за Божими законами? Священник діє від імені Церкви, від імені Бога; він має владу, оскільки триває апостольське наступництво, що розпочинається від самого Христа. А хто дає владу людям, які якось там намагаються «допомогати»? У чие ім'я вони діють? Боятися їх не потрібно, слід просто не звертати на них уваги... Зло роблять і робили завжди, але Господь сильніший за все це.

Як ми можемо захиститися від впливів злого? Твоя віра тебе оздоровить — так говорить сам Господь. Якщо людина справді вірить Богові, вона не буде покладатися на заботони, не буде щось там підкладати або чіпляти. Таким чином теж віра ослаблюється. Від самого початку, виховуючи та катехизуючи дітей, слід робити наголос на Божих заповідях, перша з яких: не буде в тебе інших богів.

Особливо звертаюся зараз до батьків. Наприклад, ми вдома часто з батьками повторювали катехизм. Віра — це звернення до Бога, тож до Бога слід вести також і своїх дітей.

До мене звертаються по допомогу люди, і я заохочую молитися 40 разів молитву «Отче наш...», вервицю до Божого Милосердя. Мене запитують, якою молитвою молитися при хворобі. Є молитва до св. Шарбеля. Одна родина приходиться до мене на молитву

щотижня, і я бачу зміни. Бог не хоче, щоб ми творили собі кумирів. Важливо повірити, не стояти на роздоріжжі, не вагатися.

Часто люди підпадають під шкідливий вплив. Людина має вуха, тому й слухає, що треба зробити, що може допомогти при різних нагодах. Людина слухає, і, не знаючи, що робити, починає йти за тим, що «кажуть люди». Але в першу чергу треба слухати Бога. Наша віра у заботони та чари свідчить про те, що ми не виконуємо заповідей, не читаємо Святого Письма, не впроваджуємо у життя молитву «Отче наш...».

Звичайно, у життя кожного з нас приходиться часом страждання, і треба також нести свій хрест. Наприклад, хвороба отця Павла Дідори — це великий знак для нас; разом із ним цей хрест несуть батьки і родина. Святі також страждали, а сьогодні вони заступаються за нас перед Богом, і Бог вислуховує їх. Знаємо, як багато страждали св. Фаустина, отець Піо, мати Тереза, св. Йоан Марія Віаней... Усі вони довіряли до кінця Богові.

Треба повірити, насамперед повірити в Бога, та бути гарячим, як читаємо у Книзі Одкровення (пор. Одк. 3, 16).

Сатана намагається зашкодити людині, однак вона має багато засобів, аби захиститися від його впливу. Освячення та благословення Церкви також мають велике значення; молитва також має велику силу. Існує, наприклад, обряд освячення «ad omnia», що дозволяє освячувати усі речі. Слід пам'ятати про освячену воду, медальйони та інші сакраменталії. Звичайно, вони не діють магічно: важливо з вірою молитися і просити Бога про захист. Одному чоловікові я подарував чотки. Він розповідав, що довгий час просто носив їх у кишені. Його життя почало змінюватися, коли він витягнув їх звідти і почав молитися, просячи заступництва Богородиці. Це оберігає від зла!

с. Юлія ЗАВОДОВСЬКА
Джерело: CREDO

Христової, не взявши й не несучи свого хреста й не б'ючись із гріхом до крові.

Неможливо пізнати сили молитви, не усвідомивши своєї абсолютної залежності від Христа. **Неможливо** бути сіллю Христа на землі, не усвідомивши морального розтління світу без Христа. **Неможливо** бути світлом Христа на землі, не пізнавши приреченості й безвиході в гріховному мороці без Христа. Коли моя душа залишить земне тіло, я скажу разом із Христом і багатьма святими, які перейшли до тих берегів: «Я пізнав радість воскресіння, пізнавши страх і тремтіння в брамах смерті...» А поки що молимося, молимо, світимо...

Тарас ДЯТЛИК

(Продовження, початок на 12 стор.)

Бережанах були організовані хори, які влилися в музичне товариство «Боян».

З проголошенням Західно-Української Народної Республіки отець Михайло бере активну участь у її становленні. За незалежну Українську державу віддав життя рідний брат священника — січовий стрілець Ярослав.

У 1921 році отець Осадца здає професорський кваліфікаційний іспит на катехита середніх шкіл й отримує звання професора богослов'я. У цьому ж 1921 році він переїжджає до Бродів на місце викладача релігії у державній гімназії імені Ю.Коженьовського (1921-1939 рр.). Поряд з викладацькою роботою відправляв св. Літургії для учнів (так звані «дев'ятки»), у церквах св. Юра та Пресвятої Богородиці. Отець Михайло користувався великим авторитетом серед студентів. «В першій мірі усіма силами старався зблизитися з учнями, збагнути їх стан, моральні та духовні потреби», — говорив отець Осадца.

Наполеглива праця над вихованням гімназійної молоді принесла бажані результати — у гімназії покращились успішність і дисципліна. Шкільна та деканатна влади неодноразово відзначали заслуги отця Михайла.

У 1925 році, з ініціативи та за безпосередньої участі отця Михайла, у Бродях було організоване музичне товариство «Боян», яке дуже поживило культурно-освітнє життя міста і було добре відоме на Львівщині. Серед ініціаторів заснування товариства була також і дружина отця, Меланія. Отець одразу ревно взявся до праці з розбудови та популяризації товариства серед громади — став його головною дійовою особою і рушієм.

При товаристві були сформовані чоловічий та жіночий хори, а також духовий і симфонічний оркестри. Виступи цих колективів викликали небабяке зацікавлення у громаді і завжди збирали повні зали слухачів.

Хор «Боян» і духовий оркестр під керівництвом отця завжди брали активну участь у художніх вечорах на роковини Т.Шевченка, М.Шашкевича, на честь Героїв Крут, Першого Листопада тощо.

Помітну роль у культурному та громадському житті Бродів відігравали й інші члени сім'ї отця Осадци. Старша донька Стефанія була у складі керівництва «Союзу Українок», як музичний референт. Довголітнім членом цього товариства була й дружина отця Михайла. У різних святкових імпрезах завжди брали активну участь донька Стефа, котра добре грала на фортепіано, молодша Марта співала в хорі, а син Маркіян був диригентом і грав на декількох музичних інструментах.

Отець Михайло завжди був дуже невимушеним і приязним у поведженні з людьми, незалежно від їх соціального становища чи національності. А що знав декілька мов, то з кожним, з ким спілкувався, розмовляв його рідною мовою: з поляком — польською, з жидом — жидівською, а з німцем — німецькою.

У господі отця Осадци завжди було людно — сюди, мов на вогник добра, сходилася молодь — гімназисти, учні старших класів. Співали пісень, грали на фортепіано. Дружина отця гостинно пригощала дорогих гостей різними частунками. Усі почували себе вільно і невимушено. Оселя Осадців тоді нагадувала своєрідний культурний осередок.

Це був період, коли усі політичні українські заклади окупаційна польська влада закривала.

Зростання національної свідомості серед українського населення Галичини викликало відповідну реакцію в урядових колах Польщі. У 1930 році почалася пацифікація — дії влади, спрямовані на придушення суспільно-політичного руху на цих землях. Активна життєва позиція отця Михайла Осадци не могла не привертнути уваги місцевої влади — священника заарештовують.

(Закінчення у наступному числі «Мети».)

НЕМОЖЛИВО

Неможливо оцінити справжнього смаку хліба, не пізнавши голоду. **Неможливо** оцінити смаку холодної джерельної води, не пізнавши нестерпної спраги. **Неможливо** оцінити радості світанку, не пізнавши жаху безсонної ночі. **Неможливо** оцінити блаженства відпочинку, не відчувши смертельної втоми виснажливої праці.

Неможливо оцінити радості зустрічі, не пізнавши туги розлуки. **Неможливо** пізнати сили прощення, не усвідомивши глибини падіння. **Неможливо** оцінити радості

миру, не відчувши страхоттв війни. **Неможливо** оцінити бажання жити, не зазірнувши в очі смерті. **Неможливо** пізнати сили єдності, не відчувши трагедії розділення.

Неможливо оцінити дарованої нам праведності Христа, не усвідомивши нашої цілковитої неспроможності жити праведно без керівництва Духа Святого. **Неможливо** жити благочестивим християнським життям, не зрікшись себе й не дозволивши Христу жити в нас і через нас. **Неможливо** пізнати сили Хреста Христа Христового та Крові

Відповідає Радіо Ватикан

ВАЖКІ ПИТАННЯ

ЯКЩО ХРИСТОС ПЕРЕМІГ ДИЯВОЛА, ЧОМУ ВІН ДОСІ ПАНУЄ НАД ДУШАМИ?

ПИТАННЯ:

Якщо Ісус Христос здобув перемогу над дияволом, то чому диявол, як і раніше, має владу, а безліч душ потрапляють до пекла?

ВІДПОВІДЬ: Цим же питанням – чому диявол, як і раніше, має владу над душами, задавалися і святий Августин, і святий Тома Аквінський. Якщо Ісус переміг, то чому досі диявол відкрито панує у світі? Це питання виникло у великих вчителів Церкви у зв'язку із твердженням Ісуса: «Нині князь світу цього буде вигнаний звідси» (Ів. 12,31).

Потрібно відразу відзначити, що, як писав Тома Аквінський в «Тлумаченні на Євангеліє від Івана», «диявол зветься князем світу цього не в силу його природної влади, але в силу узурпації влади; в тому сенсі, що йому підкоряються люди світські, які зневажають істинного Господа... Тому він – князь світу цього, пануючий серед людей світу цього... розсіяних по всій землі».

Але звідси народжується сумнів: якби диявол був вигнаний геть, то він би не спокушав, як раніше, проте цього не відбувається. Ось як сам святий Тома відповідає, посилаючись також на блаженного Августина: «Диявол спокушає і тих людей, які перестають бути синами світу цього; все ж він не спокушає їх так, як робив це раніше. Тоді він спокушав і володарював над ними зсередини. Тепер же спокушає тільки ззовні. Воістину, до тих пір поки люди в гріху, диявол панує над ними і спокушає зсередини. Ось чому святий Павло вмовляє (Рим. 6,12): «І так нехай не панує гріх у смертному вашому тілі, щоб вам слухатись його похотей». Тому диявол вигнаний в тій мірі, в якій імпульс гріха в людині виходить не зсередини, а ззовні».

Але на це теж можна заперечити: невже до пришествя Христа диявол панував всередині всіх людей? В Авраама, Ісаака, Мойсея та інших праотців Старого Завіту?

На це Тома Аквінський відповідає, знову ж посилаючись на святого Августина. До того, як Христос перетерпів страсті, він був вигнаний з деяких окремих людей, але не зі світу, як сталося лише після Христової жертви. Те, що раніше було зроблено в дуже обмеженій кількості людей, тепер може статися в багатьох.

Можна також сказати, що диявол був вигнаний геть, коли люди були звільнені від гріхів. До Христових страждань усі праведники були вільні від гріха, але не до кінця, і вони не могли увійти в Царство Боже. Тому диявол зберігав певну владу над ними до тих пір, поки вона не була скинута вогненным мечем (пор. Бут. 3, 24).

Передбачаючи навернення людей, Ісус говорить: «Коли буду піднесений від землі, всіх притягну до Себе». (Ів. 12,32). «Весь світ йде за Ним», – констатують фарисеї (Ів. 12, 19).

(Далі, у колонці, на стор.15)

Запитання до священика

ЛІТУРГІЙНО-ОБРЯДОВІ ЗАПИТАННЯ

На запитання з царини літургійно-обрядових питань відповідає о. Андрій Нагірняк на основі книжки «Про мораль, звичаї, обряди» (Львів: Свічадо, 2009) і рубрики «Запитання до священика», що існує на офіційній інтернет-сторінці УГКЦ — www.ugcc.org.ua.

72. Чи можна – і якщо можна, – то як записати на Службу Божу за здоров'я людини, імені якої не знаю? (Роман)

Перш за все слід сказати, що на святій Літургії можна поминати лише охрищених – тих, «що вірою живуть...», та тих, «що у вірі спочили...». За нехрищених ми можемо молитись особисто, а за тих, хто готується до хрищення, Церква теж молиться на Літургії в молитві за оглашених (тих, кому оголошують правди віри), але їх не згадують під час євхаристійного приношення. Якщо ви не знаєте ім'я особи, то можете її згадати після інших такими словами: «За всіх рідних, близьких, друзів та знайомих; тих, хто просив нас про молитву, і тих, хто потребує наших молитов».

73. Чи можна охристити дитину на свято Воскресіння Господнього або упродовж Світлого тижня? (Антон)

Щодо часу хрищення, то традиційно його звершують після сорокового дня по народженню. Колись хрищення звершували під час святої Літургії, і то лише декілька разів на рік. Саме з того часу в ті дні на Літургії замість «Святий Боже...» співають «Ви, що в Христа христилися...». Традиційно власне на Пасху (точніше – у Велику суботу, під час Вечірні з Літургією св. Василія Великого) і звершували найбільш урочистий чин хрищення осіб, які перед тим впродовж 40 днів готувались до цього під час Великої посту. Новоохрищені ще впродовж цілого тижня (Світлого тижня) носили білий одяг, який одягали під час хрищення (це, власне, і є т.зв. «крижма»). Тому ви цілком можете просити, щоби хрищення відбулося в один із днів Світлого тижня (але не в сам день свята – у неділю Воскресіння).

74. Моя рідна сестра вчить-ся в Італії і є монахиною. Чи може вона бути хресною мамою новонародженій дочці? (Антон)

Вибір хресних батьків є дуже важливим. І керуватися тут слід не родинними зв'язками чи матеріальним зацікавленням, а тим, наскільки ця особа є віруючою, «практикуючим» християнином. Бо ж саме на хресних батьків покладається обов'язок християнського виховання дитини. Саме вони виступають перед Церквою як поручителі за цю дитину, вони обіцяють, що ця дитина буде вихована в християнському дусі. Щодо того, чи може монахиня (монах) бути хресною

(хресним), то тут є декілька можливостей. Загалом це не відповідає традиції, бо монахи покликані до того, щоб бути «духовними батьками» для багатьох. Це також пов'язане з тим, що монахи часто провадять усамітнений спосіб життя, інший, ніж люди у світі (тому їх називають іноками). Є, отже, багато причин, що в такому випадку ускладнюють спілкування, яке мало б бути між хресними батьками та дитиною. Все ж остаточне рішення цього питання належить до компетенції монашої влади у монастирі (настоятеля, ігумена і т.д.).

75. В мене недавно народилася дитина (дівчинка), і ми з дружиною хочемо назвати її Каріна. Чи Церква дозволить нам так назвати, оскільки святої з таким іменем в греко-католицькому календарі немає? (Антон)

Ім'я особи справді має велике значення, тому слід уважно ставитись до його вибору, а не піддаватись моді. Ім'я людини вказує на певні особливості характеру та стилю і способу життя. Воно є своєрідним лейтмотивом цілого життя особи. Тому в біблійній історії відслідковуємо багато подій, тісно пов'язаних з іменем. Імена наших праотців – Адам та Єва (див. Бут. 3, 20), імена Авраам (Бут. 17, 5), Ісаак (Бут. 21, 1-8) вказували на певні особливості життя та Божого задуму для цих людей. Та й саме ім'я Ісус вказувало на спасительну місію Христа (Мт. 1, 21). Це означає, що до вибору імені слід ставитись більш свідомо, а не лише керуватись емоціями – «бо подобається». Все ж немає жодних перешкод для давання того імені, яке ви виберете. Це може стати завданням для

особи – освятити це ім'я, так як це зробили своїм життям святі та рівноапостольні Володимир (у хрищенні Василь) і Ольга (у хрищенні названа Оленою) чи Борис і Гліб (у хрищенні – Роман та Давид). Зараз набув поширення звичай давання при хрищенні два чи більше імен. Тож можете поряд з тим, яке сподобалось вам, дати ще й ім'я, яке вже є освячене життям когось із святих (переважно дають імена святих, пам'ять яких Церква вшановує в дні, близькі до дат народження або хрищення). Тоді цей святий (свята) стане особливим небесним покровителем та молитовним заступником для вашої дитини.

76. Чи може жінка під час місячних ходити до храму і приступати до святих Тайн сповіді та Євхаристії? (Ярослава)

Припис про те, що жінка повинна не ходити до храму та не приступати до святих Тайн під час місячних, походить ще зі Старого Завіту (книга Левіт, 15 глава). Такий припис має багато як фізіологічних, так і психологічних та гігієнічних причин. Оскільки гігієнічний аспект сьогодні дуже просто врегульовується, то фактично рішення про участь у богослуженнях та святих Тайнах належить, на основі дослідження свого фізіологічного та психологічного самопочуття, до розгляду самої жінки. Воднораз її неучастя зовсім не означає тимчасового «виключення» чи відлучення від Церкви. Більше того, Церква у молитвах постійно єднається з немічними та прикликає Божу благодать на тих, хто з виправданих причин відсутній.

77. Скільки має тривати піст перед святим Причастям? (Ярослава)

Згідно з нашою літургійною традицією, до сповіді та прийняття Причастя вірні заздалегідь готуються постом та молитвою. Це називають говінням. Так званий «Євхаристійний піст», безпосередньо перед Причастям, починається з вечора (опівночі) попереднього дня і полягає в утриманні від будь-якої їжі, окрім чистої води. Згідно з рішеннями Синоду єпископів УГКЦ, вірним нашої Церкви, з огляду на різні причини (зокрема, на практикування частого, навіть щоденного прийняття святого Причастя), дозволено обмежити євхаристійний піст до однієї години.

(Далі – у наступних числах газети «Мета»)

о. Орест-Дмитро ВІЛЬЧИНСЬКИЙ

Обережно, секти!

(Продовження, початок у «Меті» № 7/116 за вересень 2015 р.)

шою групою ризику серед вірян нашої Церкви.

48. Чи можна слухати сектантську музику?

Музика – чи не найбільш «нематеріальна» царина мистецтва. Якщо художник малює картину – він створює якийсь матеріальний об'єкт; скульптор, творячи скульптуру, так само створює цілком матеріальний об'єкт. Навіть писане слово використовує фарбу (чорнило, гель, друкарську фарбу) і папір. Музика ж існує тільки в момент виконання. Її не зловиш, вона – коливання. І власне такою людська психіка її сприймає. Саме тому люди відчують музику, як щось неловиме, але водночас дуже реальне. І власне музика, – принаймні, так здається, – найбільше впливає на нашу емоції.

Крилатий вислів св. Юстина Філософа: «Хто співає – два рази молиться», – прекрасна ілюстрація сили музики. Тому деякі секти цілком свідомо використовують музику для пропагування своїх поглядів та вербування неофітів.

Загалом до слухання музики потрібно підходити досить обережно. Особливо, коли слова поєднані з музикою в пісню. Адже тут ідеться не лише про передавання інформації, а й про сильно емоційно забарвлене передавання. Якщо певний час слухати пісні про нещасливу любов, то можна загнати себе у стан депресії. Так само пісні, сповнені агресії, легко вводять людину в агресивний стан.

Сектантська ж музика часто свідомо поєднує у собі певний емоційний настрій і відповідний зміст. Серед сект, які використовують музику для пропаганди, найперше потрібно відзначити різні східні секти, як, наприклад, «Гаре Крішна», а також саєнтологів та догналівців.

Особливий вплив мають пісні, що їх поширюють догналівці: голосіння над людською гріховністю, жаліслива мелодія – наслідки можемо побачити на обличчях adeptів догналізму: завжди сумні й похнюплені.

Якщо ви хочете загнати себе в подібний стан, то слухайте. Але я б не рекомендував. Адже християнство – це шлях до досягнення святості, а сумний святий – сумнівний святий.

З іншого боку, усе, що залітає до нашого вуха, не виходить так легко назовні, як каже наше прислів'я – в одне вухо влетіло, в друге вилетіло. Усе, що увійшло до нашого вуха, залишається у нашій підсвідомості й у тій чи іншій формі впливає на нас. Навіть якщо сектантська пісенька просто звучить у вашому домі чи автівці, вона, однак, відкладається у вашій підсвідомості і впливає на вас. Цікаво, що популярна свого часу пісня «Гаре Крішна» англійського гурту «The Beatles» зробила більше для поширення

сектантського руху «Гаре Крішна», аніж усі його місіонерські акції разом узяті.

Раджу не слухати сектантської музики.

Ми самі відповідаємо за те, яку атмосферу довкола себе створюємо. Якщо сектантською музикою створюємо сектантську атмосферу, то вона на нас впливає. Якщо створюємо довкола себе атмосферу тюремного шансону чи депресивності, пустих розваг чи чогось подібного, то ця атмосфера, навіть попри наше пряме бажання, однаково впливатиме на нас, наш спосіб мислення, наше сприйняття реальності, нашу поведінку. Тому обережно ставмося до вибору музики, яку слухаємо.

49. Який зв'язок між наркотиками і сектами?

Частина сект східного типу, а також сект та груп нью-ейджівського типу, використовують різні галюциногенні препарати для входження у стан зміненої свідомості. Часто секти, які використовують ці наркотичні препарати, вважають галюцинації, викликані вживанням наркотиків, одкровеннями з духовного світу, чи, радше, світу духів. Звісно, що така практика дуже небезпечна і для фізичного, і для духовного здоров'я людини.

50. Чи практикують сектантські «ночі любові»?

«Ночі любові» – це насправді антисектантський міт, який свого часу запустила російська царська охранка, щоб дискредитувати сектантські та неопротестантські групи в Російській імперії. «Традиційні» в Україні секти християнської орієнтації – мормони, адвентисти, єговісти – не тільки не практикують подібних речей, але й гостро їх засуджують.

Утім, як це не дивно, у Росії справді існували секти псевдохристиянського характеру, які практикували розпусту як «сакральне» дійство. «Ночі любові» – це пережиток слов'янського культу плідності, культу Ярила і Марі-Марени. У своїх дохристиянських віруваннях, як і більшість поган, наші слов'янські предки практикували у певні дні, зокрема, на Купала, повальну розпусту, будучи переконаними, що це дійство допомагає їм впливати на плідність полів та стад.

У певних відгалуженнях індуїзму і буддизму сексуальний акт вважають виявом з'єднання божеств і широко практикують у тантризмі. Різні тантристські секти досить поширені в певних колах прихильників Нью-Ейджу, але в науковій літературі поки що не наведено жодних даних про присутність тантристських сект в Україні. Утім, однозначно стверджувати, що подібних сект не існує в нашій країні, не можна, оскільки це, на жаль, світовий тренд.

(Далі – у наступних числах газети «Мета»)

Відповідає Радіо Ватикан

(Закінчення, початок – на 14 стор.)

ЩО СПІЛЬНОГО У КАТОЛІКІВ І МУСУЛЬМАН?

ПИТАННЯ:

Що спільного у католиків і мусульман?

ВІДПОВІДЬ:

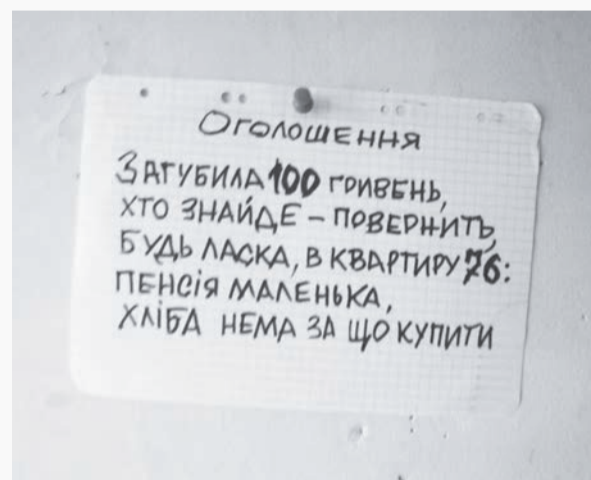
На це питання не можна відповісти краще, ніж словами Другого Ватиканського собору. У декларації «Nostra Aetate» про ставлення до нехристиянських релігій дуже чітко визначені точки дотику між християнством та іншими віруваннями, які роблять можливим діалог із ними. Зокрема, про іслам говориться так: «Церква з повагою ставиться і до мусульман, які поклоняються Єдиному Богу, Живому і Суцшому, милосердному і всемогутньому, Творцю неба і землі, що говорив до людей, настановам якого, навіть сокровеним, вони всією душею прагнуть підкоритися, як підкорився Богу Авраам, на якого охоче посилається ісламська віра. Хоча послідовники ісламу і не визнають Ісуса Богом, вони все ж шанують Його як пророка і шанують Його Пречисту Матір Марію, а іноді навіть благочестиво закликають Її. Крім того, вони очікують Судного дня, коли Бог воздасть усім воскреслим людям. Тому вони цінують моральне життя і щиро вшановують Бога молитвою, милостинею і постом.

Хоча протягом століть між християнами і мусульманами виникали чималі розбіжності і ворожнеча, Священний Собор закликає всіх забути минуле і щиро прагнути до взаєморозуміння, а також спільно оберігати і підтримувати заради всіх людей соціальну справедливість, моральні цінності, мир і свободу».

Джерело: Радіо Ватикану

Вичитано в Інтернеті

ПОБІЛЬШЕ Б ТАКИХ ЛЮДЕЙ НАВКОЛО!

По сусідству живе старенька. Чоловік її помер п'ять років тому, а років зо два тому її дочка разом зі своїм чоловіком і двома маленькими дітьми потрапили в аварію, розбились.

Коли я поверталася зі школи, на дверях під'їзду висіло оголошення, написане від руки: «Загубила 100 гривень, хто знайде – поверніть, будь ласка, в квартиру 76: пенсія маленька, хліба нема за що купити». У 76-й квартирі жила саме ця бабуса.

Я дістала з гаманця 100 гривень і піднялася на 5-й поверх. Коли віддала старенькій гроші, вона заплакала: «Ти є вже дванадцятою людиною, яка принесла мені гроші. Дякую».

Я посміхнулася і вже підійшла до ліфта, коли бабуса каже: «Донечко, зірви це оголошення з дверей – не я його писала». Вона стояла і плакала.

В храмі Гробу Господнього вийшли з ладу вимірювальні прилади

в Єрусалимі, зіткнулися з несподіваною обставиною: незрозумілі електромагнітні перешкоди вивели з ладу деякі вимірювальні прилади, повідомляє «Інтерфакс» із посиланням на іспанські ЗМІ. Також, за свідченням дослідників, від гробниці виходять пахощі.

Як уже повідомлялося, в жовтні вчені вперше в історії зняли білу мармурову плиту з кам'яного похоронного ложа Христа в храмі Гробу Господнього, покладену в 1555 році.

Гріб Господній – типова

висічена в природній скелі єврейська гробниця періоду Другого Храму. Тіло Христа було покладене на кам'яне похоронне ложе. Нинішнє приміщення над залишками колишньої печери, зруйнованої в 1009 році, називають Святим Гробом. Над місцем поховання Ісуса в 1810 році, після руйнівної пожежі, споруджено каплицю (Кувуклію), яка не реставрувалася від 1810 року. Весною 2016 року, вперше за 200 років, розпочалася масштабна реставрація Кувуклії.

Вчені, що досліджують місце поховання Христа в храмі Гробу Господнього

Справжність свинцевих 2000-літніх книг про Ісуса

Британські фізики з університету Суррея змогли довести справжність 2000-літніх свинцевих книг, в яких згадується ім'я Ісуса. Виявив ці книги у 2008 році в Йорданії бедуїн Хассан Седа. У тексті, нанесеному на свинцеві пластини, згадуються також апостоли Яків, Петро та Іван.

Фізики Роджер Уебб та Кріс Хейнес провели хімічний аналіз сплаву, з якого були виготовлені пластини книг. Виявилось, що такий же хімічний склад є й у давньоримської пластини, яка була знайдена археологами в графстві Дорсет (Англія). Вік цієї пластини також становить близько 2 тис. років.

Дослідники впевнені, що пластини з Англії та Йорданії були виготовлені приблизно в один час, оскільки вони, крім дуже схожого складу, мають також однакові сліди корозії. Деякі з дослідників раніше припускали, що давня свинцева книга була

виготовлена в ХХ або ХХІ столітті, але ізотопний аналіз цю версію заперечує.

Слід зазначити, що текст цієї древньої свинцевої книги досить провокаційний. У ній говориться, що пророк Ісус вірив у бога, який був одночасно чоловічої і жіночої статі. Також там стверджується, що вчення Ісуса – це лише відродження давньої юдейської релігії. У книзі згадується явлення Бога людям під час молитви Ісуса у храмі Соломона. До цієї глави навіть є ілюстрація – портрет Христа.

Рабіни Ізраїлю просять Путіна і Трампа допомогти відновити Єрусалимський храм

На фото: макет стародавнього Єрусалимського храму

Група провідних ізраїльських рабінів закликає президента Росії Путіна і нещодавно обраного президента США Трампа допомогти єврейському народові у відновленні Храму в Єрусалимі.

Цілком ймовірно, що він буде відбудований на Храмовій горі, яка вважається однією з найбільш «політично заряджених» у світі земельних ділянок, що може спровокувати вибух конфліктів. Християни вважають, що Храмова гора стане центральним місцем останніх подій, що мають передувати Другому пришествю Христа.

«Політична ситуація сьогодні, коли два президенти двох наддержав підтримують право євреїв на Єрусалим як їхню духовну спадщину, є історично безпрецедентною», – заявив професор Раббі Хілеп Вейс в

інтерв'ю для «Israel National News».

Раббі Вейс є представником «Sanhedrin» – ініціативної групи, що займається питанням побудови (відновлення) Третього Храму. Ця група надіслала листи Трампу і Путіну з закликом підтримати їх проєкт, який, як вони вважають, принесе благо усьому людству. Втім, стверджує Вейс, Ізраїль «готовий відновити Храм» як із їхньою допомогою, так і без такої допомоги.

Згідно з ісламським вченням, саме з Храмової гори аллах вознісся на небеса після того, як створив усе суще. На цій же горі знаходиться і третя за важливістю святиня ісламу – Мечеть аль-Акса.

Юдаїзм навчає, що Авраам, виявляючи послух Богові, був готовий принести на цій горі в жертву свого єдиного сина Ісаака, але в останній момент Бог послав на заміну цій жертві тварину – ягня, яке заплуталося в густих корчах. Згодом цар Давид купив тік на цьому скелястому пагорбі, де і було зведено Перший Храм.

«Біблія пророкує, що колись буде збудований і Третій Храм, – відзначають Дон Стюарт і Чак Міслер у своїй книзі «Прийдешній Храм» («The Coming Temple»). – Це призведе до низки драматичних подій, кульмінацією яких стане друге пришествя Ісуса Христа на землю... Цей священний шматок землі стане центром майбутніх подій на нашій планеті».

Джерело: istina.info

- 40-річчя священства – о. Василь Пукас (26.12)
 25-річчя священства – о. Іван Ковалець (13.12)
 25-річчя священства – о. Ярослав Гаранджа (13.12)
 25-річчя священства – о. Володимир Павлик (28.12)
 25-річчя священства – о. Володимир Сайчук (29.12)
 25-річчя священства – о. Орест Мокрик (29.12)
 25-річчя священства – о. Роман Гаранджа (29.12)
 25-річчя священства – о. Петро Герасимчук (29.12)
 25-річчя священства – о. Степан Шафран (29.12)
 20-річчя священства – о. Ігор Хороз (01.12)
 20-річчя священства – о. Володимир Помірко (29.12)
 15-річчя священства – о. Юрій Коласа (30.12)
 15-річчя священства – о. Володимир Крушельницький (30.12)
- 60-річчя уродин – о. Ігор Городецький (20.12)
 40-річчя уродин – о. Роман Хуртов (13.12)
 35-річчя уродин – о. Микола Стронянський (20.12)

ОТЦІ-ПУСТЕЛЬНИКИ СМІЮТЬСЯ

«Мудрий вдирається в місто хоробрих...» (Пропов. 21, 22)

Ченцеві, який постійно скаржився на своє життя, отець Віссаріон порадив: «Послухай, можливо, це твоє життя тобою невдоволене? Життю подобається бути з тим, кому воно приносить задоволення...»

Отець Гіперіхіос став ченцем після того, як провів свою молодість, займаючись політикою в Олександрії. Сховавшись в пустелі, він так відповідав на питання, чому він настільки не поважає правителів краю: «Тому що я їх знаю. Всі їхні обіцянки перетворюються потім на податки...»

Бажаючи утішити молодого ченця, пригніченого власною потворністю, один старець сказав: «Потворність має велику перевагу перед красою: вона постійна!»

Коли отця Памво питали, чому він так рішуче уникає навіть дивитися на гроші, той відповідав: «Бо гроші можуть бачити – і сліпі!»

Один старець висловив таку сентенцію: «Як багато людей знають все, але не розуміють нічого! І навпаки – як мало таких, що не знають нічого, але розуміють все!»

Олександрійський багач Філарет, будучи великим скнарою, провів якось цілий день перед хатиною отця Сильвана. Побачивши його, старець вийшов на поріг і питається: «Філарете, чому ти так уперто живеш у бідності, аби померти в багатстві?»

Один старець, аби гідно відсвяткувати свій 82-й день народження, вирішив покуштувати бичачого язика. Але потім він задумався: «Чи варта чогось те, що знаходилося в роті тварини?.. Розумніше, я думаю, буде зісмажити собі яєчню з двох яєць!»

Молодому ченцеві, який відкладав з дня на день важку роботу, старець зауважив: «Той, хто хоче працювати, знаходить засоби; а хто не хоче, той знаходить виправдання».

Свідоцтво про реєстрацію
 КВ 4266

При передруку матеріалів посилання на газету «МЕТА» обов'язкове!

Над випуском працювали:
 головний редактор:
 о. Іван ГАЛІМУРКА,

літературний редактор Святослав СМУК,
 більшедія редактор і технічний редактор:
 Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилати на адресу:
 площа св. Юра, 5, м. Львів,
 Україна, 79000,
 тел. +38(032) 233-40-73;
 e-mail: meta.ugcc@gmail.com
 meta_ugcc@ukr.net
 http://www.meta-ugcc-lviv.com

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор.
 Рекламні оголошення приймаються вичитаними і відредагованими рекламодавцем.
 Матеріали не рецензуються і не повертаються.
 Редакція може не поділяти думку автора.
 Друк: ПраТ «Видавничий Дім «Високий Замок»
 Тираж: 6000 примірників, Замовл. № _____